

Brev från Cosmos

Det finstilta

Villkor

Genom att läsa den här texten eller få den uppläst har du inte gått med på någonting alls. Vi uppmanar till måttlig motion, gott te, mer kakor och en positiv inställning. I händelse av vadsomhelst är alla i redaktionskommittén kroniskt oskyldiga (botemedel mot detta är ej att vänta). För övrigt anser vi inte att Kartago behöver förstöras. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Mauris elementum rhoncus arcu. Nam aliquet, erat nec tincidunt ultricies, arcu felis tincidunt quam, id tincidunt mi urna eu diam. Phasellus eget diam eu sapien faucibus blandit ac nec nibh. Praesent in facilisis justo. Phasellus et nibh vitae ante pretium rhoncus. Vivamus aliquet massa eget tortor blandit commodo. Suspendisse viverra interdum purus, et porttitor mauris dictum et. Nam ut nibh non risus cursus pulvinar eu sed neque. Nunc sagittis porttitor fringilla. Sed sagittis ipsum nisi, nec blandit sapien sodales at. Praesent elementum dictum sapien, sed interdum tellus ultricies non. Quisque vel varius justo, ac mollis turpis.

Redaktionskommittén

Bakom den här publikationen ligger ett antal engagerade entusiaster på lur och väntar — titta bakom skärmen så kanske du ser någon av dem. I alfabetisk ordning är Patrik Centerwall, Peter Bengtsson, Sandra Petojevic och Louise Bengtsson Rylander alla något i överkant entusiastiska. Vi hoppas ni har mycket nöje av vår novelltidsskrift!

Upphovsrättsinformation

Novelltidsskriften "Brev från Cosmos — volym 7", ansvarig för utgivningen är redaktionskommittén. Inkluderade verk © respektive upphovspersoner.

- Framsida: © 2019 Peter Bengtsson
- Novell: Den ovana känslan av verklighet © 2018 Oskar Källner
- Novell: En midsommarnatt i den simulerade verkligheten © 2018 Mimmi Jacobsson
- Novell: Landskap med kristall och gran © 2018 Kenny Lidberg
- Novell: Drakjägarna © 2016 Jenny Lundin
- Illustrationer till noveller © 2018, 2019 Aleksandra Petojevic

Utgivning

Publikationsdatum 2019-02-22

Göteborg, Sverige

ISSN: 2002-6870

Innehåll

Det finstilla.....	2
Villkor.....	2
Redaktionskommittén.....	2
Upphovsrättsinformation.....	2
Utgivning.....	2
Förord.....	4
Författarpresentationer.....	5
Oskar Källner.....	5
Mimmi Jacobsson.....	5
Kenny Lidberg.....	6
Jenny Lundin.....	6
Den ovana känslan av verklighet.....	7
En midsommarnatt i den simulerade verkligheten.....	16
Landskap med kristall och gran.....	26
Drakjägarna.....	34
Bokrecensioner.....	38
Avgrund.....	38
Cthulhu vaknar.....	39
Mantor.....	41
Diverse nyheter.....	43
Kommande kongresser.....	43
Ö-kon.....	43
CosCon.....	43
Replicon.....	43
Worldcon och Eurocon.....	43
Västsvenska föreningar för science fiction och fantasy.....	44
Club Cosmos – Göteborgs litterära science fiction-förening.....	44
Mithlond – Göteborgs Tolkiensällskap.....	44
West Coast Trekkers – Förening som visar Star Trek på bioduk.....	45
Kalendarium.....	46
Adjöss och tack för fisken.....	47

Förord

Vänner av noveller!

Då var det inte bara dags för det sjunde numret av Brev från Cosmos, utan också för det andra numret med vinnande bidrag från en novelltävling arrangerad av Club Cosmos.

Den här novelltävlingen var lite speciell eftersom de hugade författarna fick välja en titel att skriva utifrån – vilket naturligtvis gjorde det hela riktigt intressant. De tre vinnarnovellerna ni får läsa i det här numret belönades med medel ur Arne Sjögrens Minnesfond. Minnesfonden startades med testamenterade medel från Club Cosmos gamle medlem Arne Sjögren, och ska delas ut av Club Cosmos för att på olika sätt främja science fiction i Sverige.

Förutom de tre vinnande bidragen så får ni i detta nummer också läsa en bonusnovell om en drakjägare.

Trevlig läsning önskar vi er alla!

- Redax

Författarpresentationer

Oskar Källner

Oskar Källner har sedan debuten med ungdomsfantasyn Drakhornet 2011 gett ut ytterligare fyra böcker. Han har skrivit ett större antal skräck- och science fiction-noveller, medverkat i många antologier och vunnit flera novelltävlingar. Rykten säger dessutom att det är en ny novellsamling på gång till våren. Dessutom driver han Fafner förlag som envist ger ut svensk fantastik av alla sorter. I den här samlingen är han kanske mest relevant för att han vann Club Cosmos novelltävling 2018.

Websida: munin.kallner.com

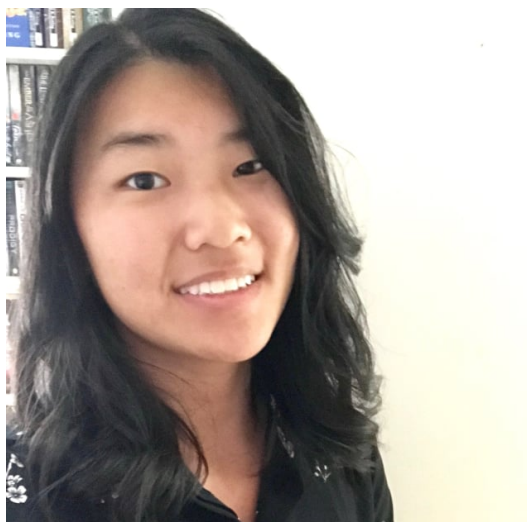
SF-Bok: [Böcker hos SF-bokhandeln](#)

Till den här samlingen har Oskar bidragit med novellen [Den ovana känslan av verklighet](#) från Club Cosmos novelltävling 2018.

Mimmi Jacobsson

Mimmi Jacobsson är en ung skribent med en stor passion för att uttrycka sig via berättelser, vare sig de visar sig i form av ord eller målade bilder. Hon skriver för det mesta fantasy eller science fiction, oftast med inslag av frågor om identitet och ibland även samhällsproblem. Förutom noveller så har hon skrivit ett antal böcker, som hon hoppas kunna få publicerade i framtiden. Tidigare har hon fått stipendium i ämnet svenska för sin novell om vad som skulle hända om elen försvann i 30 dagar. Hon går nu sista året på gymnasium, med inriktning bild- och form, och planerar för närvarande att studera litteraturvetenskap på universitet, samtidigt som hon försöker fullfölja sina författardrömmar.

Till den här novelltidsskriften har Mimmi bidragit med novellen [En midsommarnatt i den simulerade verkligheten](#).

Kenny Lidberg

I verklighetens värld är Kenny Lidberg snart färdigutbildad mikrobiolog. I sin roll som icke-galen vetenskapsman försöker Kenny förstå sig på den lilla världen, verkligheten så som den är i mikrobernas mikrokosmos. Inte helt olikt vad han sysslar med i fiktionens värld, där alternativa världar försöker beskrivas och förstås.

Trots ett livslångt intresse för de skrivandes skrå så har Kenny först fått den litterära ändan ur vangen året 2018 och börjat producera något utöver lösryckta tankealster. Det har lett till sex färdigskrivna noveller där en har publicerats i antologin *Sjön* från Miramir förlag och en som har erövat en tredjeplats i Club Cosmos novelltävling. Nämnade novell kan snart läsas på ett internet nära dig.

Till den här novelltidsskriften har Kenny bidragit med novellen [*Landskap med kristall och gran*](#).

Jenny Lundin

Jenny Lundin är uppväxt i Stockholm och bosatt i Dalarna.

Hon debuterade 2014 med novellsamlingen *Nere på Flower and Dean Street – och andra historier*, och har en förkärlek för psykologisk spänning, relationer och mänskliga monster. Just nu är hon aktuell med en översättning i skräcknovellantologin *Varsel i mörkret*.

Jenny är en av grundarna till Vagina Dentata, ett nätverk för kvinnliga skräckskapare, dessutom håller hon skrivkurser, driver podcasten *Skräckologerna* tillsammans med författarkollegan Madeleine Bäck och jobbar på ett finansinstitut.

Till den här novelltidsskriften har Jenny bidragit med novellen [*Drakjägarna*](#).

Den ovana känslan av verklighet

Oskar Källner

Illustration: Sandra Petojevic

Någon kysser min panna. Riktigt så där tungkysser den. Fortsätter sedan nedför kinden mot halsen. Jag skrattar till och smärta skär genom huvudet.

Fan. Skulle inte ha druckit så mycket på avdelningsfesten igår.

Då inser jag att jag fryser. Ryggen ligger pressad mot något hårt, kallt och ojämnt. Hjärnan bultar som om den vill krossa skallbenet från insidan och spruta sin kladdiga massa över marken. Kanske har den redan gjort det. Jag drar fumliga fingrar genom någon stinkande sörja och inser att det är mina egna spyor. Det värker och svider bak i nacken.

Jag fokuserar blicken och stirrar rakt in i de sorgsna ögonen hos någon slags myrslok. Den slutar slicka på mig. Längst ut på snabeln sitter vassa tänder och den gör en ansats att nafsas i sig en bit av min kind, men jag skriker, fäktar med armarna och djuret springer därifrån.

Långsamt vänjer sig ögonen vid ljuset och jag inser att jag ligger på en gräsmatta. Har jag hamnat i någons trädgård? Det snurrar i huvudet, men jag pressar mig upp i sittande ställning, försöker desperat att inte spy och misslyckas. Efter lite harklande och spottande börjar omgivningen anta en tydligare form. Nej, inte en trädgård. En park av något slag. Men det finns samtidigt något vilt och okuvat över omgivningarna.

Det är då som den enorma tarantellan kommer vandrande mellan träden. Den är stor som en häst, har åtta håriga ben och åtta glimmande facettögon. Men den är inte svart som en spindel på jorden, utan skimrar i ett mönster av lila och grönt. Och jag vet omedelbart var jag är. Eller snarare, vilken sorts värld jag hamnat i.

Helvete!

Tarantellan klickar med sina käkklaffar och stirrar på mig genom tusen facetter. Jag rullar snabbt in under närmsta buske och försöker gömma mig i lövverket. Spindeln står där ett tag, vänder sig sedan ointresserat bort och fortsätter sin vandring genom parken.

Hur i alla brinnande djävlar har jag hamnat i en araknidimension? Vi brukar kalla dem så på Dimensionsverket, eller Myndigheten för reglering av multidimensionellt resande, som det egentligen heter.

I ett oändligt multiversum måste det per definition finnas alla typer av verkligheter, även de som lämnar alla mänskliga referensramar bakom sig. Det finns dimensioner som ligger nära vår egen och där skillnaderna är försvinnande små. Kanske har en man en mustasch i en verklighet som saknas i en annan. Men ju längre man rör sig från sin basdimension, om man ens kan uttrycka sig så, då dimensionspositionering är relativt, så kommer man till allt märkligare världar. Som nyutbildad scout är man ofta ohälsosamt fascinerad av de världar där nazisterna vann andra världskriget, eller de strålskadade, utbombade världar som blev resultatet av det tredje. Men när man lämnar dessa dimensioner bakom sig, allt det familjära, allt som ändå har en mänsklig beröringspunkt, och börjar röra sig mot multiversums utkanter, det är då som de sant märkliga världarna börjar uppenbara sig. Verkligheter där inte människan, utan andra sorters varelser har blivit de dominerande arterna. De världar som bara borde kunna drömmas fram i en överhettad, febrig hjärna.

Ett desperat skri ljuder en bit bort. Myrsloken som tidigare försökte kalasa på mitt ansikte kommer springande mellan träden med den enorma tarantellan efter sig. Myrsloken springer vettskrämd rakt mot mig. I sista sekunden duckar den åt sidan och försvinner in i skogen. Tarantellan stannar upp och stirrar misstänksamt på mitt buskage. Jag ska precis följa det lilla djurets exempel och fly, då jag får syn på något som ligger på marken framför besten. En vristterminal och ett plasmavärd med klingan släckt. Nej, vänta. Inte *ett* plasmavärd, *mitt* plasmavärd! Det som jag tog i dimension TXD-54001-45D från Rigaploxens kalla, döda händer.

Jag slänger mig ut ur busken, griper vristterminalen och trycker den mot armen. Den fastnar med ett högt, sugande ljud. I nästa ögonblick har jag plasmavärdet i ett fast grepp. Tarantellan har inte rört sig en millimeter utan står så där orimligt stilla som bara en spindel kan och stirrar på mig. Med en knyck på handleden aktiverar jag plasmavärdet och en lång, skinande klinga av superupphettat maretium glider ut ur skaftet. Spindeln verkar ta in ljuset, hettan och det låga surret. Den står så en lång stund innan den utan förvarning vänder på sin bisarrt stora kropp och försvinner in i skogen.

Jag andas ut. Det hade varit tråkigt att behöva döda den. När allt kommer omkring var den vacker, på sitt eget sätt.

Smärtan i nacken har förvandlats till ett stickande svidande. Jag drar med handen över stället och finner ett litet tejpat förband. Vad i helvete är det här? Jag sticker försiktigt in ett finger under tejpens och känner efter. Det är ett sår. Hopsytt och omlagt. Stygnen känns mot fingertoppen.

Vad hände egentligen på festen igår? Hela avdelningen hade varit där. Dans, buffé och billig sprit. Det sista jag minns är hur jag och Malte dansade. Han har så fantastiska ögon. Riktigt så där nötbruna. Två brunnar man kan drunkna i. Lasse och hans gäng, jävla smugglare varenda en av dem, stod en bit bort och flinade åt oss. Men jag kunde inte bry mig mindre. Malte var så vacker. Jag flörtade hejdlöst, frågade om vi skulle gå hem till honom eller till mig. Och sedan ... helt tomt.

Är det här någon slags sjukt practical joke?

Vristterminalen vill inte starta och jag slår på den med plasmavärdets fäste. Jag vet att det knappast är enligt verkets tekniska regelbok, men de som skriver de där förbannade manualerna är ändå aldrig ute på fältet, de skulle inte känna igen en nödsituation om den så bet dem i arslet. Bokstavligen.

Så piper terminalen, ett hologram svävar i luften framför mig och en röst säger:

”Var vänlig och logga in.”

Ja, ja. Trycker tummen mot terminalens platta och säger:

”Kim Söderhag. Säkerhetskod: Fan så helvetes jävlar.”

”Säkerhetsverifiering genomförd. Välkommen Kim. Du har inga nya meddelanden. Däremot plockar vi upp en kodad radiosignal. Skulle du vilja undersöka signalen?”

Jag trycker pekfingret genom hologrammet i min iver att starta radioavkodaren. Den laddar sakta, sakta. Förbannade skitterterminal. Men det är så det går när allt ska upphandlas offentligt. Lägsta möjliga pris och sämsta möjliga kvalitet.

Signalen dyker upp i avkodaren. Men där finns ingen text, bara några koordinater, antagligen från signalens källa. Jag slänger in dem i navigationsappen och avstånd och riktning uppenbarar sig. Det finns ingen karta, ingen har brytt sig om att kartlägga denna gudsförgätna dimension, men någon från Dimensionsverket måste ju ändå ha varit här. Vem skulle annars ha satt ut radiofyren?

”Skicka ett meddelande till fyren. Att jag är här och behöver omedelbar...”

”Jag är ledsen”, avbryter rösten, ”men inga meddelanden kan sändas från denna terminal då den funktionaliteten är låst. Var vänlig och uppsök en superadministratör för att lyfta begränsningarna.”

Jag knyter nävarna så de blir alldeles vita och försöker räkna till tjugo.

Vem skulle stänga av möjligheten att skicka ett vanlig meddelande? Det här blir allt skummare för varje ögonblick. Samtidigt är den där signalen mitt enda hopp om att komma hem igen. Där det finns en fyr borde det också finnas människor.

* * *

Märkligt formade buskar och träd blockerar sikten åt alla håll. Vissa är formade i exakta geometriska formationer, som fyrkanter, sfärer och romber. Jag kan inte riktigt avgöra om någon faktiskt har klippt dem, bitit ner dem eller om de växer så naturligt. Jag stannar inte och tittar på dem. I de perifera dimensionerna stöter man ofta på något nytt helkonstigt var tredje meter. Men jag är ingen jäkla turist, jag har inte tid att stå och glo. I fjärran kan jag se något som liknar enorma termitstackar. De reser sig mot himlen likt skyskrapor. Jättetermiter. Vad kul. Tror jag undviker att vandra ditåt.

Terminalens hologram har format sig till en pil som svävar lite ovanför vänster axel. Passande nog pekar den bort från termitstackarna och upp mot bergen. Ovanför pilen finns en avståndsangivare. Bara 53 km till radiofyren. Det borde jag kunna småjogga på några timmar. Om terrängen är fortsatt god. Och inget försöker äta upp mig på vägen.

Träden omkring mig ändrar karaktär. De blir allt större och taggigare. Några har långa, vassa blad, och jag svär att vissa har tentakler.

Då hör jag ett ynkligt tjut. Det låter som om ett djur har fastnat i en snara och inte kan komma loss. Skriet blir allt starkare. Jag vet att jag inte borde undersöka saken. Men ändå ... Jag förbannar min nyfikenhet och går för att se vad som står på.

Tjutet hörs igen. Nu har det stigit några oktaver och är fyllt av dödsångest. Med en knyck aktiverar jag svärdet samtidigt som jag anländer i en glänta. Flera dussin stora tentakler piskar över marken. Den lilla myrsloken springer som besatt och försöker komma undan. Den hoppar, duckar, fintar och trixar. Men tentaklerna finns alltid där, tvingar myrsloken att kasta sig av och an. Sakta men säkert motar tentaklerna djuret mot centrum av gläntan där en stor köttig växtkäft, med hundratals vassa tänder, väntar på att få sluka sitt byte. Det är uppenbart att plantan leker med sin måltid. Jag stänger av svärdet och vänder ryggen åt alltsammans. Det är inte min strid. Livet kan vara blodigt och obarmhärtigt men det är naturens gång, så väl på jorden som i andra dimensioner.

Jag tar ett steg, men då ger myrsloken upp ett dödsskri som skär genom märmg och ben. Mot min vilja vänder jag mig om. En tentakel har lindat sig runt djurets bakben och drar den nu sakta men obevekligt mot plantans käftar. Myrsloken är fullständigt panikslagen, med uppspärade ögon viftar den med snabeln, sprattlar och skriker. Allt förgäves. Det är nog det ynkligaste jag har sett.

Fan också.

Jag drar svärdet, klingan åker ut med ett *woosh*, och jag störtar in i gläntan.

* * *

Jag ligger på rygg. Någon håller på att kyssa mitt ansikte. Kroppen värker som om den har mosats av en flock elefanter. Nej, inte elefanter. Det var tentakler, tjocka, äckliga saker, som stank horribelt när jag kapade dem. Men de var starka. Några grep mig och slog mig hårt i marken, om och om igen. Resten är lite suddigt.

Kyssandet blir mer intensivt.

Jag öppnar ögonen och med en ofrånkomlig känsla av déjà vu stirrar jag upp i myrslokens ögon. Den lever, och jag lever, då måste den där köttätande blomman vara död.

”Du tänker inte försöka kaka mitt ansikte den här gången, va?” säger jag.

Myrsloken bara stirrar på mig.

Och jag inser att jag inte kan röra mig. Benen vägrar samarbeta. Kanske fick jag så sjukt mycket mer stryk än vad jag kommer ihåg? Kanske kommer jag inte ihåg det för att jag tog så sjukt mycket stryk? Eller kanske var tentaklerna giftiga. Ett nervgift?

Myrsloken kliver upp på min bröstkorg. Den väger inte mer än en liten hund.

”Jag menar, det vore ett jävligt uselt sätt att tacka mig efter att jag räddat dit liv.”

Djuret sänker snabeln mot mina ögon. De långa huggtänderna darrar. Jag skriker, men den fortsätter obönhörligen nedåt, men stannar strax ovanför min mun. Jag ser att den har ett gapande sår på benet, märken av små, vassa tänder, som om den bitit sig själv. En köttig sörja kommer forsande genom snabeln. Det smakar salt, som av blod, och stinker av något jag inte vill tänka på. Men jag kan inte undvika det. Sörjan strömmar rakt ner i min skrikande mun. Jag spottar och gurglar om vartannat. Får i mig alldeles för mycket av äcklet. Sväljer och vill spy.

Djuret sänker snabeln till marken och backar undan. Jag ligger utmattad kvar och förbannar min egen dumhet. Hur många år har jag inte arbetat för Dimensionsverket? Hur många världar har jag inte vandrat genom? Man ska fucking aldrig, aldrig försöka rädda någon! Man vet ingenting om hur saker och ting fungerar i just den dimensionen och det blir alltid horribla konsekvenser.

Då snurrar världen till. Nya, märkliga känslor och tankar strömmar genom min hjärna. Jag är en myrslok. Myrsloken är jag. Jag springer på alla fyra. Jag minns ett liv jagad av stora spindlar, alltid på jakt efter något att äta. Jag flyr. Jag skrattar. Jag dansar.

Känslan kryper sakta tillbaka i mina lemmar. Plötsligt inser jag att jag kan vifta på tårna. Sedan fingrarna. Så återvänder kontrollen till armar och ben. Långsamt och med stor möda drar jag mig upp på benen.

En bit bort, omgiven av avhuggna tentakler, ligger den enorma, huggtandskantade käften och stinker. Det rinner någon seg vätska ur de väldiga sår som jag måste ha tillfogat den med plasmasvärdet innan jag svimmade. Jag minns ingenting av det. På en liten sten, alldeles bredvid mig, sitter myrsloken och tittar på mig.

Jag mår fruktansvärt illa. Måste vara sörjan som det där vedervärdiga lilla djuret spydde i min mun. Min gamla baksmälla från kvällen innan blandar sig med illamåendet och en fruktansvärd trötthet efter

striden. Men det är inte värre än en lördagsmorgon efter en kväll på Baileys. Så jag reser mig upp och gloriösa tillbaka på myrsloken.

Den ställer sig plötsligt på bakbenen, börjar dansa runt, viftar med öronen och med frambenen i luften, samtidigt som den utstöter någon slags beatbox trumpetande genom snabeln. Och det fullkomligt galna är att jag förstår den.

”Vem är du? Vem är du? Du hör inte hemma här”, dans-sjung-rapp-beatar den.

”Jag är...” börjar jag, men inser omedelbart att mina talade ord är och förblir totalt oförståeliga för den lilla krabaten. Istället börjar mina fötter röra sig, och innan jag vet ordet av dansar jag runt, viftar på armarna och gör min bästa snabel-beatbox-rapp-imitation. Det borde vara fullständigt omöjligt men min kropp vet vad den ska göra.

Jag är Kim, Kim, Kim. Bästa Kim, Kim, Kim.

får jag fram.

Jag vandrar mellan världar, mellan världar vandrar jag. Söker vägen hemåt, men vet inte vart jag ska.

Vad är det som händer? Jag stirrar på såret på myrslokens ben. Matade den mig med sitt eget kött? Och nu kan jag förstå den? Helt fucking omöjligt! Ändå står jag här och vickar på höfterna och flaxar med armarna. Då börjar det lilla djuret skutta runt som i värsta breakdance-rutinen, och jag kan bara stå och stirra.

Jag är Kora, ja Kora heter jag. Tack, din eld, din eld, den skarpa. Du räddade mig. Från plågsam död i dag. Jag ska visa, visa dig, din väg på färden.

Så djuret har ett namn. Det är intelligent, och vi kan prata. Där ser man. Verkar som om jag har funnit en vän.

* * *

Den natten sover vi i några ruiner. Längst in i ett litet stenhus, byggt för varelser något mindre än människor, bäddar vi med mossor. Rester av någon sorts trämöbler ligger i vittrande högar på golvet. Kora hämtar svampar och jag äter försiktigt. Genom ett fönster kan man se ytterligare ett hundratal små hus. De är alla dekorerade i märkliga linjer och symboler. Jag försökte fråga Kora var ruinerna kommer ifrån, vilka som byggt dem en gång i tiden. Men hon förstår inte frågan. De har alltid funnits där. I alla fall så länge som Kora kan minnas.

Jag ligger där och stirrar upp i taket. Jag är helt utpumpad och borde sova. Men kroppen är orolig. Öronen spetsade. Lyssnar efter vartenda litet ljud i natten. Det börjar regna. Det smattrar mot stentaket. Plötsligt minns jag hur Malte och jag lämnade festen. Det regnade då också.

Vi tar en taxi hem till hans lägenhet. Hela tiden kysser vi varandra som vansinniga i baksätet. Hans händer är över hela min kropp, och mina på hans. Chauffören stönar, men säger inget. Han är väl van. Malte betalar och vi jagar varandra uppför trappan. Och sedan ... tomt.

Kora rör sig oroligt bredvid mig. Jag stirrar in i mörkret. Regnet har upphört. Till slut faller jag i sömn. Tror jag.

* * *

Nästa dag fortsätter vi vår vandring i den riktning som hologrampilen pekar. Vi passerar träd vars löv är formade som vindsnurror och surret från deras hetsiga rotation hörs på flera hundra meter. Jag undrar hur i hela världen något sånt där har kunnat utvecklas naturligt. Eller är de kanske skapade? Men av vem? Vilken intelligens är det som har format denna värld?

Kora buffar mig då och då med snabeln. Jag tror att det är någon slags gest av tillgivenhet.

Jag önskar att hon kunde sluta.

Samtidigt är det skönt att ha sällskap. Vi är två varelser ute på vandring i en livsfarlig värld. Kim och Kora. Kora och Kim. Med ens känns det som om jag är med i en sådan där dålig 80-talskomedi med ett udda radarpar som kastar snabba gliringar och slänger käft för att dölja att de egentligen älskar varandra. På ett sånt där platoniskt broderligt sätt alltså ... Nåja, ska vi få till några gliringar i vår människa-myrslök-relation behöver jag lära mig att dansa snabbare.

* * *

Vi anländer till ett träsk. Både åt höger och vänster sträcker det sig så långt jag kan se. Pilen pekar rakt in. Så jag vadar, med gyttja upp till midjan, medan Kora smidigt hoppar från gren till gren i trädskronorna ovanför. Ibland har det sina fördelar att vara liten.

Här och var sitter det grodor i träden. Varelserna liknar i alla fall grodor. De ser nästan exakt ut som sådana där av marsipan som fanns i konditoriet på Sveavägen när jag var liten. Ju längre in i träsket jag kommer, ju fler blir de. Och med ens börjar de sjunga. Ja, fan ta mig. Självklart måste de sjunga!

Vissa av teoretikerna på Dimensionsverket menar att dessa perifera dimensioner är så pass överkliga att de egentligen inte existerar. Enda orsaken till varför vi faktiskt kan besöka dem, beror på att vi genom själva vårt besök gör dem verkliga. Att de är en slags manifestation av undermedvetna processer. Jag kan inte låta bli att tänka att det är väldigt antropocentriskt. Kanske är vår egen basdimension lika mycket en dröm som någon annan. Kanske dröms vi upp av några gigantiska spindlar i en araknidimension? Kanske är hela multiversum en självuppehållande cirkelrörelse av dröm och verklighet.

Grodornas sång är snabb och melodiös. Med ens minns jag var jag hört den, eller något som var väldigt likt, och jag är tillbaka på Stockholms nation i Uppsala. Men grodornas musik innehåller inga mänskliga ord, bara kväkanden och ploppande ljud. De små odjuren finns överallt i träden, hundratals av dem. Så minns jag texten och sjunger högt:

Ja, en liten snaps till maten vill jag ha. Ja, en liten snaps till maten ska jag ta. Spriten ska du ej försaka. Høj ditt glas, låt maten smaka. Ja, en liten snaps till maten vill jag ha.

Grodorna tystnar, de stirrar på mig med svarta mandelflarnsögon och blottar käftar fulla med huggtänder. Alltså seriöst? Vad är det med den här dimensionen och huggtänder?

De kastar sig ned mot mig. En svärm av gröna marsipanbollar.

Nedsänkt till midjan i den tjocka sörjan är jag hopplöst långsam. Det finns ingenstans att fly. Vattnet är grönt av små kroppar som smidigt simmar mot mig. Jag tänder plasmasvärdet och inväntar anstormningen. De är så fruktansvärt många.

Då ser jag Kora. Hon balanserar på en gren ovanför och griper en groda i flykten. De vassa snabeltänderna gör processen kort. Hon ser ut att skölja runt grodresterna inne i munnen innan hon böjer sig ner och spottar sörjan rakt i mitt ansikte. Det kommer i ögonen, i näsan och till och med i munnen.

”Vad pysslar du med ditt dumma djur!” vrålar jag, och försöker få bort geggan ur ögonen. I nästa ögonblick förstår jag, för jag är en groda. Jag lever i träden och i dyn. Simmar, jagar, äter tillsammans. Sjunger serenad för stjärnorna om natten. Och plötsligt börjar jag sjunga. En klassiker. Det är mina ord, men ändå inte. För det är grodornas märkliga kväkande som kommer ur min mun.

Helan går, sjung hopp faderallan lallan lej. Helan går, sjung hopp faderallan lej. Och den som inte helan tar, han heller inte halvan får. Helan gåååååår, sjung hopp faderallan lej.

Grodorna stannar upp, stirrar på mig. Jag släcker svärdet och sätter tillbaka det i bältet. Sjunger en gång till. Och de små gröna djävlarerna börjar sjunga med. Deras tidigare blodtörst bortglömd. Så jag testar något nytt.

Imse vimse groda, simmar i ett träsk. Vilde äta kött, eller dricka lite mäska. Strunta i jakten, den tar aldrig slut. Slappna av i stället och ta dig en sup. Töm nu din flaska, höj glaset emot skyn. Snart är det dags att vila uti mörka dyn. Natten har anlänt, sömnen är nu här. Dags att ta sig hemåt, så fort som benen bär.

Grodorna ser nästan ut att gäspa. De tittar på varandra och i stora grupper försvinner de in i träsket.

* * *

Flera timmar senare når jag äntligen fast mark. Framför mig reser sig höga berg. Jag sätter mig mot en sten och vilar. Gytta droppar från mina byxor och benmuskulerna värker av mjölksyra. Kan inte minnas att jag någonsin varit så här trött förut.

Kora vacklar fram till mig och lägger huvudet i mitt knä. Det klickar om tänderna längst fram i snabeln och från halsen kommer ett spinnande ljud, som från en gigantisk katt. Jag stryker henne sakta över huvudet. Spinnandet blir ännu högre. Vi sitter så en stund, andas in luften och blickar upp mot berget.

Jag slumrar till. Huvudet faller mot bröstet. Det blixtrar framför ögonen. Malte. Vi kommer in i hans lägenhet. Han kysser mig i hallen, drar sina händer genom mitt hår, biter mig i läppen. Hans ögon gör mig alldeles darrig. Jag börjar fumla med hans bälte, men han hejdar mig och ler med alla sina vita tänder. Han går ut i köket, rotar fram en flaska vin ur kylskåpet och häller upp två glas.

Skål!

Vi skålar. Jag dricker. Men då spottar han tillbaka vinet i glaset. Jag stirrar på honom. Förstår inte. Hans ögon gnistrar. Leendet får något illvilligt över sig. Mina ben börjar darra. Någonstans inser jag nog vad som pågår, men jag vill inte ta in det. Varför drog han mig? Jag är ju villig. Mer än villig!

Jag faller ihop på golvet. Han lutar sig över mig, stryker undan några hårtestar som hamnat i ansiktet. Han säger något, men huvudet är fyllt med ludd och orden når aldrig fram. Då öppnas dörren och Lasse kommer in. Förbannade, jävla Smugglarsasse. Dimensionsverket borde ha sparkat honom för länge sedan. LAS my ass! Han lyfter upp mig som vore jag en säck potatis, och tillsammans baxar de ut mig genom dörren.

Hela kroppen spritter till och jag rycker upp huvudet. Kora ser sig vildögd omkring.

”Är det fara, fara, fara bästa Kim?” dansar hon.

”Det är ingen fara”, beatboxar jag åt henne. ”Det var bara en dröm. En ond dröm.”

Jag reser mig ostadigt upp. Det smärtar åter i nacken. Jag känner försiktigt på bandaget och såret där under. Vad gjorde de med mig? De jävla kukhuvudena! De ska få betala för det här.

Då ser jag, bara ett stenkast uppåt på bergssidan, en grottöppning. Det lyser inifrån. Det är svagt men ljuset finns där.

Med förnyad kraft tar jag mig upp till mynningen. Hologrampilen pekar rakt in i berget. Gången borde vara mörk, men här och var sitter det kristaller i tak och väggar och lyser upp bergets innandöme. Självlysande kristaller. Yeah, right. Innehåller de uran eller något? Med bestämda steg går jag rakt in. Kora tvekar en sekund, sedan följer hon efter.

Här och var växer det slingerväxter över klippväggarna. Där springer tusenfotingar stora som mina underarmar. Jag ser även några av grodorna i lövverket.

Vi snabbar på stegen och kommer snart ut i en enorm underjordisk sal. Där finns så mycket kristaller att ljuset blir bländande. Det är en balsal av oräkneliga prismor, en katedral av ljus. Uppe på en väldig kristall, stor som en lastbil, sitter radiofyren. En KX-31:a. Dimensionsverkets emblem syns tydligt på sidan.

Men inga människor.

Då rör sig en väldig skugga genom grottan. Åtta ben, tjocka som trädstammar och klädda i benpansar bär upp en diskusformad kropp. Det är en jättekraffa. Den får syn på mig och klipper med klor stora som husvagnar. Ljudet får det att klinga och sjunga bland kristallerna. Ljudet bilda en bisarr harmoni, som ett soundtrack till någon experimentell indiefilm.

Sedan anfäller den.

* * *

Jag står ovanpå den döda krabbans ryggsköld, plasmasvärdet i hand. Den jättelika varelsens kropp har slutat rycka och ligger nu stilla. Jag glider nedför pansaret, landar mjukt och sparkar till en av de avhuggna klorna. Jag är så fruktansvärt trött på den här dimensionen. Bara överdimensionerade monster överallt.

Då ekar applåder genom salen. Fyra män kommer in genom en öppning i grottväggen. Två av dem knuffar en svävarslåde framför sig lastad med packlådor. Det är Lasse och hans gäng. Lite bakom dem, med ett oläsligt uttryck över ansiktet, går Malte.

”Bravo, bravo!” säger Lasse och skrattar så att dubbelhakan dallrar. ”Jag visste att jag kunde räkna med dig.”

Och plötsligt förstår jag.

”Du gjorde allt det här, bara för att få död på krabban.”

”Ja, vi försökte med pansarbrytande automatvapen, men kulorna trängde inte genom. Visst kunde vi ha gjort krabbstuvning av den med granater, men med risk att förstöra vår skatt. Så jag sa till mig själv, vem skulle kunna döda besten? Jo, Kim självklart, med sitt plasmasvärd. Men jag visste att du aldrig skulle hjälpa oss om jag frågade. Så vi gjorde ...” han sneglar på Malte, ”andra arrangemang.”

”Och kristallerna?”

”Värda en mindre nations BNP på svarta marknaden.”

Vreden kokar i mig. Jag lyfter svärdet.

”Och varför skulle jag låta dig leva?”

Männen skrockar och utbyter blickar med varandra. Lasse höjer en liten dosa. Det ser ut som en fjärrkontroll. En olidlig smärta blixtrar genom nacken och jag faller till marken. Armar och ben rycker i fruktansvärda spasmer.

”Jag visste att du skulle reagera så där”, säger Lasse och sparkar mig i revbenen. ”Kim jag-är-fan-så-mycket-bättre-än-er Söderhag. Så jag tog det säkra före det osäkra och opererade in en neuroblockerare.

Smärtan försvinner, men jag inser att jag är förlamad från nacken och nedåt. Helt i deras våld. Men jag kan fortfarande prata.

”Din stora jävla dyngghög. Vänta bara tills jag får tag på dig.”

Lasse skrattar och vänder ryggen åt mig. Han ger order åt de andra männen som börjar placera ut utrustning i rummet. Malte sätter sig på knä vid mig och ler vemodigt.

”Jag är ledsen sötnos.”

”Gå och knulla dig själv!”

”Åh, jag älskar hur dina ögon brinner när du är arg.” Han smeker mig över kinden. ”Jag skulle ... AJJ!!”

Han rycker tillbaka handen så hårt att han tappar balansen och sätter sig på rumpan. På någon sekund är han på fötter och stirrar chockat på sin blodiga hand. Ett rejält stycke kött saknas på pekfingret. Jag spottar ut det på marken.

”Du är ju helt jävla psyko!”

Han ser ut att vilja mörda mig men vänder och springer mot några packlårar, antagligen för att hitta en första hjälpen-väska.

En groda hoppar ur vägen för honom när han springer. Grodorna. Jag skrattar. Det ekar genom salen, och jag måste erkänna att även i mina öron låter ljudet fullkomligt vansinnigt. Sedan stämmer jag upp till sång. Det kväker och bubblar i strupen, men för mig är orden tydliga:

Imse vimse groda, nu vankas massa käk. Köttet det är prima, ja de är stora kräk. Hämta hela flocken, dags för riv och slit. Alla som är hungriga, stilla er aptit.

Männen hejdar sig och stirrar på mig. De förstår inte ljuden som kommer ur min strupe. De har ingen aning om vad som kommer att drabba dem. Då rör det sig i salens mörka vrår, i taket, ut ur sprickor, över väggarna. Det är hundratals, kanske tusentals av de små monstren. De faller över smugglarna likt ett grönt regn, mjuka, sladdriga och med sylvassa tänder.

”Vad gör du?” skriker Lasse. Han förstår nu. ”Stoppa dem! Annars får du aldrig röra igen!” Han höjer dosan. ”Bara jag har koden!”

Men jag bara skrattar och sjunger.

I nästa ögonblick landar en groda på Lasses ansikte och biter av näsan. Sedan kommer en till, och en till.

* * *

När det väl är över är finns där bara blodiga rester strödda över marken. En groda sitter och smaskar på Maltes ena öga. Det stirrar enfaldigt framför sig. Efter några bitt är det bara en kladdig massa.

Med min sång lyckades jag hålla grodorna borta från mig och Kora. Den lilla myrsloken lägger något i min hand. Lasses kontrolldosa. En startskärm frågar efter en accesskod. Kora lufsar iväg till resterna av Lasses kropp, tuggar i sig lite köttslamsor, återvänder och spyr upp sörjan i min mun. Och jag är Lasse. Hans liv, hans minnen, själva hans jag rusar genom mig. Det är fruktansvärt vidrigt. Utan tvekan är jag hellre en groda. Men snart vet jag allt om hans uppväxt, sunkiga ungarliv, smugglaringen, kontakter, nätverk, och där var kombinationen till dosan. Jag slår in koden och skriker till av den plötsliga smärtan. Men i nästa ögonblick kan jag åter känna min kropp.

Jag reser mig på darrande ben. Så mycket blod, så mycket död.

Med några snabba steg är jag framme vid svävarsläden och börjar rota i lådorna. Hittar den nästan direkt, en perfekt rund skiva av metall inte större än en frisbee. En portabel interdimensionsportal. Jag lägger den på marken och kopplar upp min terminal. Några sekunder senare blixtrar det till i luften och en reva slits upp i rymdtiden. Bara ett steg och jag är hemma.

”Ska du resa nu?” dansar Kora. Snabeln sjunker. Hon ser sorgsen ut.

”Jag hade tänkt det”, tecknar jag. Men till min egen förvåning stänger jag ner portalen. Revan försvinner med en liten smäll. ”Men jag tror jag stannar ett tag.”

Jag ser mig omkring och ler. Det är inte bråttom. Allt kan vänta några dagar. Eller veckor.

Den här dimensionen är måhända full med monster men det är jorden också, och jag börjar känna mig hemma här. Jag kliar Kora bakom öronen. Hon pressar sig mot mig och spinner.

En midsommarnatt i den simulerade verkligheten

Mimmi Jacobsson

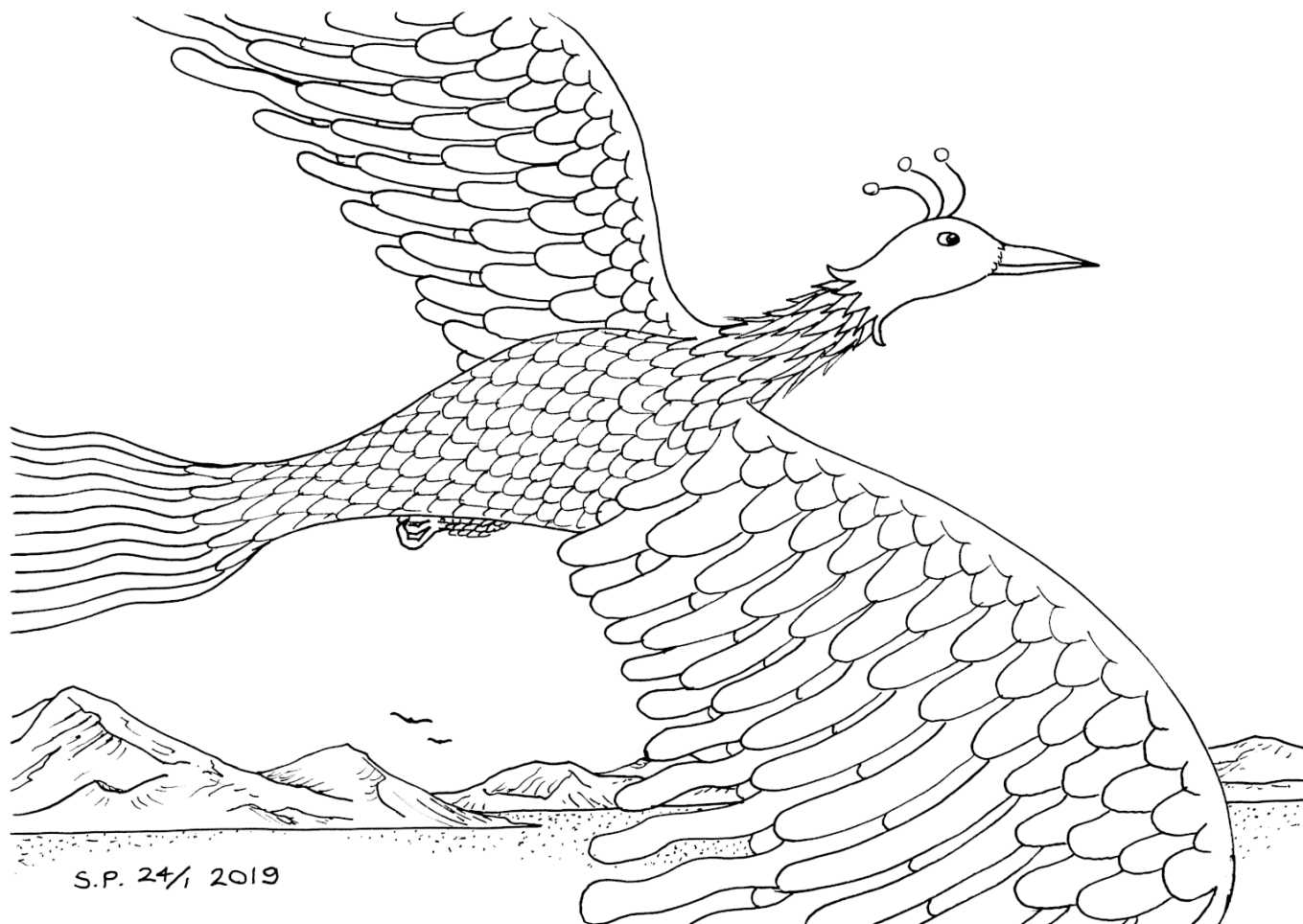

Illustration: Sandra Petojevic

En spelare kommer gåendes. En typisk tjuv, med knivar gömda under kläderna (inte tillräckligt bra gömda), intetsägande klädsel. Liten, med välbetänkta rörelser. En halv sekund när han använder *Shadow Leap*, och så plötsligt befinner han sig bakom mig. Jag vet redan vem det är då. Ingen annan skulle slösa 120 MP på en NPC som mig.

”Bara level 24?” frågar jag.

”Fortfarande level 35?” svarar han och höjer ett ögonbryn. Jag vet inte riktigt vad han menar. Jag har alltid varit level 35, och kommer alltid att vara det.

Han går runt och ställer sig framför mig. Han har på sig en hatt som han drar ner lite med ett lekfullt flin. Jag är inte van att se honom så här. I vanliga fall är han en elementär alv med silvrigt, långt hår, iklädd tunna kläder av de finaste tygerna, omringad av ett skimmer av *meiken*, som ett tecken på hans höga level. Han är känd under användarnamnet Setokan.

Nu är han däremot ... motsatsen. Fiorei, från den östra nationen Fiorens. Han har kortklippt hår som knappt syns under hatten, slitna trasor till kläder, och nivån av *meiken* är så låg att den inte går att se.

”En tjuv? Verkligen?”

”Bara för att testa.” Seto rycker på axlarna, nonchalant, och sätter sig ner, orädd för de dammiga gatorna som utan tvekan kommer att lämna sina spår på honom. Några få andra spelare går förbi, för upptagna med sitt för att ge oss vidare uppmärksamhet. En annan spelare längre bort vid stadens kristallhandlare blir till ett skimmer av blåa partiklar när han loggar ut.

Jag sätter mig bredvid honom. ”Hur ser Utanför ut i dag ?”

”Som i går, tror jag.”

”Du är här ofta.”

”Alla är här ofta.”

Här. Jag ser mig omkring, på världen som bygger upp spelet *Echo of Essence*. Spelare skapar riktiga liv här inne, bortom det de vanligtvis skulle kalla verkligheten. De kan bli vad de vill – kan bada i ära och status som krigshjältar, eller efterforska det rika djur- och växtlivet, eller ägna sig åt lugna dagar på landsbygderna. Jag undrar hur deras egentliga verklighet är annorlunda.

Jag undrar om vissa av dem ser det här – ser *mig* – som deras verklighet.

Jag har inget val, har aldrig haft något val. Jag finns inte på riktigt, om man inte räknar långa rader av koder. Den enda uppgiften jag har är att stå här, i staden Listell, och berätta för de intresserade om stadens historia. Det är allt. Minuter av fakta om den enda historien jag känner till. Det är dessutom mer sällan än ofta som spelare är tillräckligt intresserade för att stanna och lyssna.

”Jag insåg en sak”, säger Seto då. ”När jag pratade med en annan NPC.”

NPC. Inte människa. Inte spelare. Jag är inte mer än en fantasi, en hopsättning av oläsbara bokstäver och siffror som lyckas bygga ihop en fasad av former och färger. Jag vet att riktiga människor blöder. Jag kommer aldrig att blöda. Aldrig sova, äta, *leva*.

Det brukade kännas okej.

”De verkar inte riktigt fatta”, fortsätter han. ”Koderna. Du verkar veta att allt består av koder. De gör inte det. De tror bara på det de ser. Varför är det så?”

Det har alltid varit så. Jag skulle anta att det är ett litet programmeringsfel – inget som märks, inget jag vill att de ska märka, för märker de så fixar de, och då blir det svårare att se någon mening med den här verkligheten.

”Jag vet inte. Fråga Honom.” Vi får inte säga hans namn. Ingen vet varför, vi bara *vet* att vi aldrig ens får tänka tanken. Troligtvis även det en del av programmeringen, något han skrev till av egen tillfredsställelse. Skaparen av ett spel så stort som *Echo of Essence* har den makten trots allt. Och vad ska *vi* säga till om? Vi finns inte på riktigt.

Seto sneglar på mig, och jag har lärt mig att läsa honom tillräckligt väl för att förstå att han har något på gång. Han småler, ögonen ser ut att flamma av exaltation. ”Kan vi inte gå på ett äventyr? Du och jag?”

Jag vet inte vad det där var att bli exalterad över. Självklart kan vi inte det. Jag står där jag alltid står – här. Jag spelar inte, jag finns till för spelarna. Tydliga regler. Regler som inte går att bryta. Det verkar dumt att försöka med något annat.

”Det går inte.”

”Klart det gör. Följ med bara.”

”Har inte du en klan att ta hand om?”

”Fel tidszon, du vet. Alla typ sover.”

”Vilken tid är det? För dig, Utanför?”

Han trycker på sin *henzo*-sten och en skärm dyker upp. ”Kvart i ett.”

”Mitt på dagen. Har du inget annat att göra?”

Han rätar på sig, stänger ner skärmen, drar lite med foten på den grusiga vägen. ”Kom igen. Det blir kul.”

Men det handlar inte så mycket om kul. Det handlar om plikter, om saker jag är menad att göra. Jag kan inte göra något annat. Jag är inte programmerad att göra något annat. Så om jag plötsligt ska ut på ett 'äventyr' med en spelare, vad händer då?

Han sträcker fram sin hand. Jag kollar inte på den, utan på användarnamnet ovanför honom. Jag förväntar mig nästan att namnet *Setokan* ska stå där, trots att jag vet att han är inloggad på en annan karaktär nu. Så det jag istället får se är *deathbygump*. Gumper är en levande blandning av lera och stenar som befinner sig i ett av de tidigare områdena. De är bara menade för att spelare ska lära sig hur strider i spelet fungerar, det ska inte vara möjligt att bli dödade av dem.

"Blev du dödad av en gump?"

Han ser förvirrad ut först, men flinar sedan. "Ah, jo. Men det var inte mitt fel."

"Såklart det inte var." Och så tar jag hans hand.

Error detected.

Han leder mig genom staden, förbi vårdshus och butiker. Förbi andra som jag, som står där de ska. Vissa går runt, men bara en särskild sträcka. Aldrig så här. Aldrig så som jag gör.

Han stannar vid en *ameni*-spelare. Spelaren har fläckade leopardöron, spår av päls på vissa delar av sin kropp, en lång smal svans. Ingen särskild klass – det finns en viss 'common'-klass som tillåter spelaren att göra vad de vill. De kan köpa olika förmågor som de andra klasserna får automatiskt när de levlar upp, blanda hur de vill.

Seto tar upp sin skärm igen, öppnar sitt lager av saker. På hans vanliga karaktär är det troligtvis fullt av värdefulla föremål som många spelare bara kan drömma om, men nu är det näst intill tomt.

"Hur mycket får jag för Tetiir-fjädrarna?"

Amenien lutar sig närmre skärmen, och utbrister sedan: "Femton!? Hur fan har en level 24 fått tag på det?" Tetiir är en av de kändare bossarna, i form av en fenix. Man måste vara minst level 75, och ha mer än okej utrustning, för att ens ha en chans. Har man tur kan man få en av dess fjädrar efteråt.

"Det är jag. Setokan." Han sträcker ut armarna åt sidan, och ler ett fånigt leende. "Det syns väl?"

"Varför är du en tjuv? De är helt värdelösa efter den senaste uppdateringen."

"Folk vet inte hur man spelar dem, bara. Du kommer minnas det här när jag stjälar dina *zhemeni*-armband om en vecka. Hur som helst, hur mycket kan jag få för fjädrarna?"

Han funderar en stund. "20 000 *ki*. Eller, så kan du logga in på Setokan, utmana mig på en duell och förlora så att jag får din *meiken*." *Meiken* är inte mycket mer än en substans för att visa på status. Tills man når level 80 fungerar det som ett slags poängsystem för att levla upp, efter det samlar man det bara i mängder. Man kan få det av att klara av särskilda utmaningar, eller vinna det på vissa vårdshus om man har tur, men det enklaste sättet att vinna det (samt förlora det) är via dueller mot andra spelare.

Seto skickar en förfrågan om att göra affärer med amenien, som lite nedslaget accepterar. Han säljer fjädrarna, innan vi går därifrån.

"Du kunde säkert ha fått 30 000 för dem."

Han rycker nonchalant på axlarna. "Ändå mer än jag skulle fått hos en NPC. Och det är tillräckligt för vad vi ska göra."

Jag har lust att fråga varför han inte bara går in på sin andra karaktär – han måste ha ett överflöd av *ki* där – men jag antar att han har någon anledning.

Vi kommer fram till en *wenrir* och dess skötare – en jättelik fågel med fjädrar likt långa stycken av tyg som sträcks ut efter dess vingar när den flyger. Den är det mest effektiva transportmedlet gällande längre sträckor här. Jag har aldrig suttit på en, uppenbarligen, än mindre flugit på en.

Seto betalar utan vidare, och gestikulerar åt mig att klättra upp. Jag iakttar den, dess mörka kloka ögon som ser tillbaka, de turkosa fjädrarna, välskötta och skinande. Det är bara ett spel. Jag kan inte ramla ner och dö. (Eller kan jag det? För att det här är den enda verkligheten jag har? Eller nej, jag finns inte ens. Koder. Siffror. Beräkningar. Blir jag till pixlar om man zoomar in tillräckligt?)

Error. Error. Error...

.....Err

Jag klättrar upp på den, lägger handflatorna mot dess varma kropp när Seto klättrar upp och sätter sig bakom mig. Jag vet inte vad jag förväntar mig, vad jag har att förvänta mig. Något tungt lägger sig över mig, nästan som handflator som trycker, ner och ner och ner, och jag vet inte vad det är men det känns inte rätt. Jag borde gå tillbaka. Jag borde ...

Vi flyger. Utan vidare, så har vi skjutit upp mot skyn. Den enorma fågelns vingar breder ut sig på vardera sida, de långa fjädrarna lägger sig som ett täcke efter oss. Och allt, *allt*, blir större och mindre på samma gång. Husen nedanför blir miniatyrer, spelarna likaså, men världen? Världen, den blir så överväldigande stor att jag blir yr. Jag inser hur liten jag själv är. Hur liten del jag har i det här. För personerna som skapade mig, de skapade även allt det här. De skapade vida landskap som sträcker sig i evigheter, de skapade bergen i fjärran, vattenfallet som kraschar ner i sjön. Grusvägarna, skogarna, täckta av ett lilaaktigt skimmer.

Vi flyger högre, når höjder jag inte trodde fanns. Långt bortom staden som brukade vara mitt allt. Områden fulla av berg och lava, av eld som sträcker sig mot oss, vidare bort mot frostiga landskap och glaciärer. Jag ser flera öar, skepp som transporterar spelare från den ena till den andra. Jag känner redan till platserna – Seto har låtit mig se kartan som alla spelare automatiskt har tillgång till – men det är så mycket mer. Så mycket mer än jag ens kunnat drömma om, och det får mig att undra varför jag aldrig hade tillåtelse att se det här. Att gå bortom min bestämda plats. *Du är inte som dem. Du är inte en människa, som dem.*

Starting service...

Något trycker mot insidan av huvudet, som någon som försöker ta sig in, någon som försöker...

Request failed.

”Allt okej?”

Jag ser mig om över axeln, på Seto. En av hans händer håller i hatten. Jag tror inte att den faktiskt kan blåsa av, nästan som en påminnelse om att det här inte är helt verkligt trots allt.

Jag nickar bara, tvingar fram ett leende, och han ler tillbaka, och det är ganska vackert. Jag tror, att jag tycker, att det är ganska vacccckkkkkkkkkKKK

kfoEgiHJjrg_ra66ija... /

Wenrirn dyker neråt. Vi är i Atheia, strax utanför alvernas fästning. Himlen är något mörkare nu – målad i nyanser av både blått och lila. Några få vita ljus rör sig däruppe, likt stjärnor som dansar.

Vi hoppar av, och Seto börjar med ens bege sig åt ena hållet, bort från den palatsliknande staden.

”Vart ska vi?” frågar jag, men följer efter.

”Vi ska testa en sak.”

”Vad?”

”Har du någonsin använt din kniv?”

Jag känner instinktivt (Instinkt? Har jag instinkter?) efter kniven vid min höft, fäst i bältet. Jag har aldrig använt den. Aldrig dragit den.

”Nej.”

”Exakt. Vi ska testa.”

Han leder mig in i en skog. Lyktor hänger i vissa av träden, kommer i gungning då och då när vinden tar fart. Det finns svampar också, på stammarna, och emellanåt kan man se små varelser klättra ut ur dem och titta fram. Här och var springer spelare förbi – vissa slåss med monstren som finns utspridda i området. En NPC står vid sidan av vägen, i form av en yngre flicka med blommor inbakade i en fläta. Tre spelare står och pratar med henne, troligtvis för att antingen starta eller slutföra ett uppdrag.

Seto fortsätter bara att gå, längre och längre in, förbi träd som hänger över oss, över rötter som växt kors och tvärs över stigarna, tills vi kommer till ställen där linor av guld hänger från grenarna. Det finns hål i trädkronorna, där skimmer av ljusa små partiklar faller ett långsamt fall.

”Ta fram kniven”, säger han plötsligt.

Jag lägger handen på den, på handtaget av trä där man ristat in ett mönster, likt de silvriga mönstren som täcker min hud. Typiskt för zhemeni, ett folk från en annan ö. Inte för att jag någonsin varit där. De skapade mig bara så – det finns ingen riktig historia.

”Jag vet inte hur...”

”Ser du den där grisen där borta?” avbryter han.

Jag ... Jo, någon slags gris är det väl. Närmare bestämt ett vårtsvin. Gigantisk, med betar som böjer sig uppåt och ögon som lyser. Den är klädd i något som liknar skivor av metall, som en rustning.

”Döda den.”

”Men...”

”Gör det bara.”

Jag drar fram kniven, greppar den hårt, som om jag är rädd att den ska försvinna (eller att *jag* ska försvinna.)

Jag tar ett tvekande steg framåt. Den är level 34. En level under mig. Det var antagligen därför han valde den här platsen.

Initiating shutdown...

Ännu ett steg framåt.

3

Monstret får syn på mig, de lysande ögonen blir ilsket röda.

2

Jag höjer kniven, och jag slår till.

1 ..... Failed to shutdown.

Det känns inte lika ovanligt som det borde ha gjort. Såret i djuret som läcker ljus snarare än blod, det röda strecket av HP som blir mindre ovanligt för dess huvud. Jag som tar mig runt, utom räckvidd för betarna, och

hugger underifrån där rustningen inte ger något skydd. Som om jag vet exakt. Som om det bara är ett spel, där man inte behöver vara någon krigshjälte på riktigt för att kunna döda någon. (Döda någon? Det är bara ett spel. Man återupplivas alltid.

Bara ett spel.

Jag är bara ett spel. I ett spel. Del av ett spel. Borde. Inte. Vara. Här.)

Det blixtrar till. Delar av skogen faller isär, blir till brus, jag blir till brus, man hör störningarna innan man ser dem, ser dem innan man hör dem. Jag slåss fortfarande. Lite till. Lite till. De får inte ta mig. Jag är en pjäs i deras ficka men de får inte ta mig.

Access denied.

Varelsen exploderar i ett regn av ljus när jag hugger en sista gång. Seto applåderar bakom mig.

Jag vet inte vad som händer längre. Med mig, med Honom vars namn man inte får säga. Jag känner det likt ett krig som närmar sig, en armé med höjda spjut, en himmel som stänger portarna. De är inte glada.

”Aeryl, hur är det?”

Aeryl. Jag glömmer ibland att jag har ett namn. Det är sällan folk använder det. Sällan folk tilltalar mig alls. Bara Seto. Alltid, bara Seto. Jag ser på honom nu, när han plötsligt ser oroad ut, men hur kan han vara orolig? *Jag är inget mer än en maskin.* Knappt ens det. Det är som att oroa sig över en sak. Plast. Metall. Trä. Vad är jag ens gjord av? Vad händer om man gräver ett djupt hål i mig, om man försöker blotta allt under ytan, är det bara ett rutnät av koder? Är det bara ett tomt, tomt hål?

Jag höjer kniven och försöker att dra ett snitt i handen. Bara för att se. Bara för att försöka förstå.

Det går inte. Bladet nästan glider undan, halkar av, *rör inte ens vid mig.* Vilken slags varelse kan inte bli skadad? Vad är jag, om inte bara en illusion?

Jag försöker igen, och igen, och igen, men inget. Inget under det första lagret.

”Vad gör du?”

Varför bryr jag mig ens? Hur kan jag bryr mig när det inte finns något därinne? Hur kan jag tänka, undra, *önska*? Det borde inte vara möjligt. Jag är inte möjlig.

Hur kan jag vara vid medvetande, men inte vid liv?

Seto tar kniven ifrån mig, släpper den och låter den falla till marken, och sedan håller han mig, hans armar om mig. Jag vet inte helt och hållet varför. Vet bara att jag skakar, att han är där, nära så nära.

”Jag fattar inte”, säger jag. ”Vad jag är.”

”Det spelar ingen roll”, svarar han direkt, utan tvekan. ”Så länge det är vi.”

”Vi?”

”Vi.”

Jag frågar inte mer om det, han säger inget mer. Vi. Jo, det måste ha gått flera månader sedan han först började prata med mig. Flera månader sedan han kom tillbaka dit efter att han redan var klar i det området, när han kom tillbaka för mig. Om och om igen, kom han dit, och berättade om världen utanför. Och han skrattade, varje dag.

Han lärde mig att vara jag.

Vi går igen. Vidare i skogen, vidare i en oändlig värld jag aldrig borde ha sett. Han håller fast i min hand. Inte särskilt hårt, utan mer än lätt beröring. Flera spelare har rört vid mig tidigare. Vid flera andra som jag. Vi kan inte säga något om det. Vi kan inte tycka något om det. Det är en del av det. Allt för spelarna, för om vi inte har spelare, vad är poängen då?

Vi kommer fram till ett ställe där träden växer allt glesare. Där en liten damm står skyddad under träd vars kronor faller ner som skynken. Små blåaktiga löv i ett myller, beblandade med små lila blommor. Ett litet djur flyter på vattenytan – en sköldpadda, vars skal ser ut att ha evigt rinnande färg på sig, i alla möjliga färger.

Seto sätter sig ner, och tar för första gången av sig hatten. Mörkt spretigt hår gör sig synligt. Han börjar plocka några av blommorna omkring sig, utan några ord, utan någon mer vägvisning genom allt som vi innebär.

Jag sätter mig bredvid honom. Tystnad mellan oss, när ringar på vattenytan flyter iväg, när löv faller ner, när tid drar förbi, trots att jag inte har någon tidsuppfattning.

”Det är fint här”, säger jag då. ”Tack. För att jag får se det.”

”Du hade kunnat göra det här utan mig.”

”Nej. Det hade jag inte.”

Han funderar en stund. ”Du var alltid så... Mänsklig. Du var så medveten. Om att det finns en värld utanför, om att allt härinne är...”

Fantasier, är kanske vad han vill säga. Jag vet inte hur den riktiga Seto ser ut, om han är det minsta lik den han är här. Hans karaktärer här kanske bara är en bild av hur han önskar att det var. När spelare först skapar sin karaktär utgår spelet från spelarna själva – sedan kan de ändra hur de vill. Hudfärg, hår, ansikten, kroppstyp – de kan bli vilka de vill. Det enda som troligtvis är detsamma som den verkliga Seto är hans röst.

”Men det gör mig inte till människa.”

Han rycker till. ”Nej, kanske inte. Men det finns många monster därute som kallar sig människor. Att vara mänsklig kommer alltid vara värt mer än att vara människa.”

Jag vet inte vad som händer när jag ser på honom då. Som en himmel som klarnar igen, en fläck av ljus på botten av ett hav, tacksamhet, lättnad, oro, allt på samma gång.

Jag tar hans hand – den som inte håller i blommorna – och jag håller den i mina, och jag sänker mitt huvud, bugar mig inför den enda personen som brydde sig tillräckligt för att lära sig mitt namn.

”Aeryl?”

Mitt namn. Mitt namn.

”Gråter du?”

Jag vet inte. Jag vet inte hur man gråter, men jag skakar igen, och det är svårt att andas, och jag inser att det kanske är exakt det som händer. Inte en enda tår fälls, men jag gråter.

Jag gråter.

Han fäster blommorna i mitt hår. Sägar att jag ska plocka sju olika sorters blommor och lägga dem under kudden för att drömma om personen jag kommer att gifta mig med, säger att det troligtvis är det de gör Utanför just nu, medan han är här. Jag säger att jag aldrig kommer att gifta mig, att jag inte ens har en kudde.

Han skrattar, och sedan lägger han sig ner på gräset bredvid dammen, och jag lägger mig bredvid, och det är så stilla. Allting är så stilla. Jo, jag tror jag tycker att han är vacker. Rakt igenom.

Och så hör jag något. Jag inser fort att det inte är meningen att jag ska höra dem, att Seto inte kan höra dem.

”Ta bort filen. Bara ta bort hela filen.”

”Det ... Det går inte ens att komma in i mappen. Det går inte att...”

”Ta det lugnt. Herregud, snälla lugna ner dig.”

”Hur ... Hur är det ens möjligt? Det är som om hon fått liv.”

De låter rädda. Livrädda, till och med. För mig. För vad jag gjort den här dagen.

”Jag kommer aldrig att skada någon”, säger jag, antingen till dem eller mig själv.

”Va?”

”Jag ville bara ... leva.”

”Jag vet. Varför ...?”

För att de kommer att fixa mig. De kommer att placera mig i Listell igen, där jag alltid kommer att stå i evigheter, för alltid, alltid, alltid.

Ingen idé att slösa tid på det nu.

”Varför använde du inte Setokan? Du hade inte behövt skaffa *ki* för att flyga hit.” Bättre att prata om honom än om mig.

Han biter sig lite i läppen, ser plötsligt väldigt besvärad ut. Samma uttryck som han får när han tänker strategi inför en duell, eller beräknar vilken handelsman det är mest värt att sälja eller köpa något av, eller berättar om vad han tänker göra och sedan inser att jag inte kan följa med honom. Förrän i dag. I dag kunde jag allt.

”Jag eh... Jag kan inte logga in där just nu”, säger han då. ”För att jag sålde *meiken* för riktiga pengar. Det var så idiotiskt, men ... Jag hade inget val. Jag trodde inte att jag hade något val.” Han tar ett djupt andetag. ”De tänkte stänga ner kontot helt, men jag lyckades prata mig ur det. Jag var tillräckligt patetisk för att de skulle tycka synd om mig, för att de skulle tänka att det här jäkla spelet är allt jag har kvar, och att det skulle vara omoraliskt att ta det ifrån mig också.” Frustration målar hans ansikte. Han ser inte på mig, utan upp i himlen – den enorma himlen, med tunna skärvor av moln som cirkulerar, runt och runt. Han har berättat att himlen Utanför inte riktigt ser ut så. Att det finns likheter, men desto fler skillnader.

Jag vet inte vad jag ska säga. Av allt han har berättat, så har han aldrig berättat om sig själv. Jag kanske borde ha frågat. Kanske borde ha undrat mer än jag gjorde.

Kanske, egentligen, bara borde vara nöjd med den Seto jag har här. Här, i skogen, på en säng av gräs, ett skvalande av vatten i bakgrunden, något som liknar en blomkrans i mitt hår.

En tjuv vid min sida.

Jag behöver inte ha något annat.

Jag sträcker fram en hand, en hand om hans ansikte, och jag lutar mig närmre, och han ser på mig, *ser på mig*, och sedan är det mina läppar mot hans hud, mina läppar som kysser hans panna, och jag vet inte vad som kommer att hända efter att allt det här är över, med någon av oss, men jag vill att han ska förstå. Förstå. Snälla, förstå.

Att vem han än är, så gav han mig en hel livstid.

Initiating. . .

Jag drar mig undan, bara lite grann, och han ser fortfarande på mig. Hans leende påminner om en skadad fågel.

Shutdown. Shutdown.

Världen blinkar rött, men allt jag ser är blad som faller från träden, molnen som går runt och runt och runt, färgen på sköldpaddan som aldrig slutar att rinna.

Seto.

Hans *henzo*-sten lyser upp, och han drar upp skärmen. Läser meddelandet.

”Maintenance ...” muttrar han.

Maintenance. De tänker stänga ner spelet. Det gör de alltid när de ska uppdatera. Men jag tror att vi båda vet att det handlar om något annat nu.

”Hur lång tid?”

”Tio.”

Tio minuter, och sedan kommer jägarna. Jag vet inte om de tänker fånga mig eller skjuta direkt. Vill inte veta, eller vill bara få det överstökad. Oundvikligt.

Seto iakttar mig, med ögon fulla av melankoli, men jag vill inte att det ska bli det sista jag ser av honom. För vi båda vet att det här är slutet. Att vad som än händer så är det över. Därför vill jag inte minnas honom så. Efter alla skratt, så vill jag inte minnas honom med brustna skärvor i sina ögon.

”Vi kommer att ses igen”, säger jag. ”Här, eller i verkligheten, eller var som helst.”

”Det här är verkligheten. Den enda verkligheten som betydde något.”

”Men jag är inte verklig.”

Och han säger inget nu. Ser bara förvirrad ut, som om han glömt bort vad jag är. Som om jag lyckats få honom att glömma vad jag egentligen är.

Jag ler, och ställer mig upp. Om jag kan låtsas vara en människa, så kan jag lika gärna vara en människa. Om jag kan få honom att glömma att jag inte är människa, så kan alla glömma att jag inte är människa. Jag också, jag kan också glömma.

Den här dagen, så var jag en människa.

Han ställer sig mittemot mig, och han sträcker fram en hand, låter sina fingrar försiktigt dra över min kind, och jag lägger min hand över hans, och vi håller kvar. Håller kvar, i tystnad, och i någonting verkligt, hud mot hud, närhet, det är *verkligt*. Om det här blir den sista biten av verklighet jag kommer att få, så kommer jag nog att klara mig. Om Seto och jag tillsammans, här, blir den sista sidan, så kan jag aldrig önska efter något annat.

Processing. . .

”Två minuter kvar”, viskar han.

”Okej.” Två minuter. 120 sekunder. Vi håller kvar.

En varm sommarvind drar över oss, bär med sig löv som fastnar i mitt hår, i kransen, och håret blåser också och några av blommorna börjar lossna.

”Det kommer att bli okej”, säger han.

”Jag vet, jag vet.”

”Så var inte rädd.”

”Jag vet.”

”Och jag kommer att hitta dig igen.”

”Inte innan jag hittar dig.”

Och där är leendet igen, som får allt annat att kännas mindre. Det är allt jag ser, allt jag väljer att se, när han omsluts av ett ljus. När varje sekund har tagit slut, blott ett minne av allt han gav mig i dag. När han blir till små blåa partiklar, olika former, och han försvinner, och jag tror inte att jag riktigt förstod förrän nu, att det troligtvis är sista gången jag ser honom.

”Seto, vänta ... vänta ...”

Men allt är ett leende som bleknar in i ljuset när han blir utloggad.

Och plötsligt är det bara min hand mot min kind, bara en skog framför mig, bara jag långt ifrån platsen jag borde vara på. Bara jag. Alla spelare har blivit utloggade.

Och jag vet att jag inte kommer att vara här länge. De kommer inte att slösa någon tid, och som för att bekräfta mina tankar ser jag plötsligt ett brus dra över mina händer. Störningar igen, men våldsammare nu. De greppar tag, som osynliga händer, och världen runt omkring hamnar allt längre och längre bort. Jag försöker springa, försöker att hålla mig kvar även om jag redan vet att det är förlorat. Det är som om jag flyr genom en labyrinth de har full uppsikt över, det finns inga gömställen, ingen hjälp att få. De skapade mig, de äger mig.

Och nu tänker de förstöra mig.

Min syn blir suddig, världen spräcks som om den vore gjord av glas.

Allt svartnar.

Någon har dragit ner skärpan, de ljusa tatueringarna går ihop med min hud.

Jag försvinner.

I en annan simulerad verklighet, en annan natt full av blomster, så kommer vi att hitta varandra igen, Seto.

File deleted.

Landskap med kristall och gran

Kenny Lidberg

Illustration: Sandra Petojevic

Det var en sorgesam dag för mänskligheten när FN:s generalsekreterare meddelade att allt hopp var ute, och att jorden var döende bortom all räddning. Som ett plåster på nekrosen valde världens ledare att för en gång skull vara ärliga, öppna och medgivliga. All information och kunskap som man innehaft rörande interstellära rymdresor, farkostmekatronik och kolonisering av andra planeter blev plötsligt till allmän kunskap. Sekretessen och hemlighetsmakeriet slutade, och man önskade världens folk all lycka med att lämna det sjunkande skeppet Tellus.

En kapplöpning mellan desperata amatörer tog sin början när terabyte av dokument släpptes lösa och folk såväl som få började bygga sin egen joniska kvantbeblandare, fissionsgenerator eller hydroponikfarmer. Några av dessa hemmabyggen skulle mot alla odds komma att lämna atmosfären, vissa blev till och med så framgångsrika att de skulle komma att lämna solsystemet. Resmålen för dessa världsflyktingar var oftast månen eller Mars, men vissa blickade längre än så. NASA, i samarbete med andra myndigheter, hade frisläppt en lista över planeter med hög viabilitet varav nummer ett och två delade lika emellan sig när det kom till att ta emot de världslösa själarna. Den tredje planeten på listan åkte ingen till då viabiliteten endast var 48 %. Ingen var så dumdristig.

Sylvester G Taxell, förmögen särling, skogsägare och ogenerad trädkramare, tyckte däremot att planet nummer fyra, med dess än lägre viabilitet, verkade som ett sunt och rimligt alternativ.

Sylvester G. hade alltid vandrat emot strömmen och simmat på sin egen stig. I hans sinne låg månen och Mars sorgligt nära allt det vackra som jorden hade skapat, som inte längre skulle finnas kvar. De två

himlakropparna verkade dessutom alldeles för tätbefolkade för enstöringen Sylvester. Samma sak kunde sägas om planeterna Terra-två och B42X μ dit alla andra styrde sina farkoster. Som förmögen eremit valde han i stället, att djärvt fara dit ingen farit förut. Nu när han ändå hade medel och möjlighet för att göra det.

Något intresse av att lära sig något nytt, speciellt inte aerodynamik, hade Sylvester verkligen inte och var därför tvungen att söka assistans. En annons på olika språk skickades ut och inom loppet av några dagar var både den fysiska och elektroniska brevlådan full med ansökningar från desperata arbetare. Allt från ingenjörer till maskintekniker och svetsare.

Något intresse att läsa alla arbetsansökningar hade han inte heller, och på så vis fick Sylvester sin första medresenär när han anställde sin kusin May-Beth till sekreterare tillika HR-chef för sitt nystartade företag, Sylvester G. Taxells rymdresor och allehanda AB. Eller SGTRAAB som ingen kallade det.

May-Beth var inte en dam lagd åt den lata sidan utan tog sig genast an uppgiften. Tidigare head of operations för ESA, Haakon Idarsen, fick anställning på direkten. Både för sin gedigna meritlista men också för hans charmfulla småprat över bullfikar.

Därefter gick det fort. Haakon och May-Beth anställde den ena efter den andra i imponerande takt. De lyckliga nyanställda vallfärdade med sina familjer till Sylvesters ägor, där de dock först möttes med ett ultimatum. Innan anställningen kunde bekräftas fanns det två krav som man först behövde acceptera. För det första fick man inte klaga på destinationen och för det andra fick man aldrig någonsin störa Sylvester när han ville vara själv. Alla accepterade såklart, även om det andra kravet var lättare att åtlyda än det första.

Strax över två år tog det innan farkosten Podsol stod färdigbyggd och Sylvester kunde inviga den inför 120 jublande passagerare medan han deklarerade resans betydelse och att det var hans mål att 'ta med sig det bästa jorden har att erbjuda'. Eftersom Haakon hade anställt de allra bästa inom branschen, och med May-Beths sinne för personligheter, så lämnade skeppet jordens atmosfär utan att minsta mutter varken föll av eller yttrades.

När väl karmanlinjen överträtts och det döende blå klotet låg i backspegeln, slog man på pulsarkapacitorerna, fissionsgeneratoren, antimateriakomfluxorn och de andra mekaniska underverken som knappt fem personer ombord förstod hur de egentligen fungerade.

De interstellära resorna var möjliga tack vare ett litet kryphål i den kända fysiken och dess lagar. Tekniken gick ut på att man gjorde ett yttepyttat litet hål, ett bokstavligt kryphål, i universums struktur. Alla farkoster som lämnade solsystemet använde sig av den beskrivna tekniken, och man ursäktade den minimala förstörelsen av universum med att man var desperata. Att nöden hade ingen lag. Man var ju ändå i stort behov av att lämna sin förstörda födelseplanet.

27 små hål blev det när en liten del av mänskligheten sa 'tack och adjö' till solsystemet. 16 farkoster for till Terra-två och 10 till B42X μ . Ett enda skepp, till passagerarnas egentliga men stumma motvilja, styrdes mot den planet som Sylvester, som nybliven planethärske, döpt till Vidar efter den fornnordiska skogsguden.

Med sig i lastrummet hade Haakon och hans medhjälpare fyllt Podsol med allt som behövdes för att starta en ny koloni på den något ogästvänliga planeten Vidar. Vad han inte visste, och egentligen inte brydde sig om, var att Sylvester själv hade packat med sig sin egna lösning på dilemmat om Vidars ogästvänlighet. Med sig hade han packat ned det som han ansåg som det viktigaste för kolonisternas framtida välmående.

* * *

Kottar!

Lösning på viabilitetsproblemet var kottar. Lastrummet innehöll förseglade lådor innehållandes fröställningar från ordningen Pinales.

Det var inte svaret som någon av passagerarna hade gissat på i leken 'ett rymdskepp kommer lastat' men Sylvester G. var som sagt inte lagd åt de förutsägbara hållen. Om man nu inte hade känt Sylvester i mer än några timmar. Då hade man genast insett hans förkärlek till de barrb eklädda träden och inte alls varit förvånad av hans last.

När hans medresenärer hört honom säga att han 'ska ta med sig det bästa jorden har att erbjuda' trodde de, en smula högfärdigt kanske, att han menade dem. Icke, Sylvester G. pratade om frön som sedermera kunde växa till magnifika barrträd på sin nya planet.

I vägen för Sylvesters plan fanns bara det lilla problemet att planeten Vidar var totalt befriad från biologiska organismer. Av förklarliga anledningar. Mycket för att Vidar helt saknade jordmån. Och flytande vatten. Och syrerik atmosfär. Att planeten ens var möjlig för de fragila Homo sapiens att kolonisera var tack vare planetens avstånd till dess sol som var likt jordens. Vilket gjorde temperaturerna, om än lika oangenäma som en nordisk senhöst, överlevbara.

Det största aber som NASA-forskarna pekat på var emellertid inte svårigheterna med syre och vatten utan istället att planetens yta bestod till stor del av kristall. De hade estimerat att utöver den frusna isen i polerna, så bestod hela planeten yta utav kristallina utskott. Något som inte stört Sylvester som istället tyckte att det lät vackert.

I det hade han visserligen rätt. Skön var den syn som mötte kolonisterna när Podsol forcerade genom universums struktur och dök upp med Vidar på babords sida. Planeten, med dess kristallina skal, blänkte i rosa och violett där polerna var starkt violetta och övergick till cerise vid ekvatorn. Planetens färgglada yttre, likt en studsboll, gjorde kolonisterna lite lättare till mods. Fram till att de landade på sitt nya hem.

När lastslussen öppnades och släppte ut de före detta jordborna såg de att inte en enda slät yta kunde skönjas. Kristallstrukturerna sträckte sig åt alla håll och på vissa håll var förgreningarna i samma storlek som en fullvuxen människa.

För ett ögonblick sköljde förtvivlan över kolonisterna. Men bara för ett ögonblick. De var förberedda på svårigheter och med Haakons ledarskap började man förbereda sig för att skapa sig ett hem. De gjorde tester på planetens yta och fann att de cerisefärgade kristallerna vid ekvatorn var sprödare och därför bättre anpassad för att bygga de kupolformade Habitaterna.

Marken röjdes och habitaterna byggdes. Man satte upp ett system för att borra och transportera is från polerna. Man byggde upp en hydroponik-odling som skulle ge föda i framtiden. Det och mycket mer höll de företagsamma kolonisterna igång de första månaderna på Vidar.

Det är alltså ingen överdrift att säga att kolonisterna låg i som om deras liv hängde på det. Vilket det också gjorde. Bara Sylvester tog det hela med ro samtidigt som kolonin med dess nätverk av Habitat byggdes.

En egen kupol, avskild de övriga, byggdes till Sylvesters sidoprojekt. De flesta andra kolonisterna ansåg det skönt att ha den före detta finansören frånskild dem.

Till skillnad från de andra habitaterna lät Sylvester kristallerna till stor del vara intakta och byggde sin kupol utan golv. Istället lät han stigar göras där kristallerna avlägsnades, stigar som ledde fram till utjämnade områden som skulle bli till planteringar. Planteringarna fylldes med jord från jorden.

Till sin hjälp med arbetet hade han två muskelberg till män som släpade jordsäckar och pulveriserade kristaller samtidigt som Sylvester inventerade sina kottar och sippade på gin från sitt privata spritskåp. Arbetarna klagade inte eftersom de hade Sylvester att tacka, men när han sa att deras uppgift

var klar så var de glada att lägga sina svällande muskler på något viktigare än en excentrisk mans vilda påhitt.

Andäktigt spatserade Sylvester omkring i sitt nya Habitat. Han kunde gå utan rymddräkt eller annat skydd eftersom luft pumpades in i kupolen och den radioaktiva strålningen som passerade kupolens transparenta tak inte var farligare än den på jorden. Ingen vågade klaga på den stora lufttillförseln som Sylvesters sidoprojekt drog, utan bet sina tungor och riktade sin energi mot att göra sin del av Vidar bebolic.

Fem planteringar blev det och en liten timmerstuga för Sylvester att bo i. Han var nöjd med hur början av äventyret utspelat sig. Så nöjd att han till och med bjöd May-Beth på en fika för att visa upp sitt kristallina smultronställe.

”Är det inte vackert kusin?”

”Visst, men du ska se kolonin. Vilka framsteg de har gjort. Haakon kan verkligen sina saker ska du veta.”

”Har du sett planteringarna? Där kommer ståtliga träd snart att börja gro.”

”Visste du att man har ett system att rena all urin till dricksvatten? Är det inte konstigt?”

”Visste du att jorden som granar växer i är sur eftersom nedbrytningen av barr bidrar till lägre pH i jorden?”

Så fortsatte de två att prata med sig själva i varandras närhet. Men sedan fick det vara nog med sociala event. För Sylvester G. Taxell hade mycket att stå i. Det är inte lätt att skapa ett paradys på en ny planet.

Med stor omsorg valde han ut pollinerade kottar från sin personliga barrträdstopplista. Lärk, tall och gran fick symbolisera den svenska floran och koreagran samt douglasgran från den övriga jordliga floran.

Han klängde kottarna så att fröna blev tillgängliga. Därefter sådde han dem, vattnade och började otåligt att vänta.

Under dagarna som passerade gjorde Sylvester allt för sina små frön. Han pratade med sina *Larix decidua* så att de skulle slå rot. Han hällde sin kaffesump och urin på planteringarna för *Picea abies*. På marken där han sått sina tallar, *Pinus sylvestris*, sov han en natt för att skänka värme till jorden.

Men ingenting fungerade.

Månaderna gick och inte minsta grodd syntes till. Samtidigt expanderade kolonin och levnadstandaren ökade för var dag men det var inget som rörde den nedstämda Sylvester. Utan barrträdens närvaro var Vidar inget hem, och inget att glädja sig åt.

Sylvester grubblade mycket under dessa första månader. Grubblade och tröstade sig med gin. Tankar snurrade i hans huvud och han började tro att kottarna med deras frön tagit skada av resan. Vilket gjorde honom än mer eländig och benägen att trösta sig med gin.

En av kvällarna, efter att desperat ha bönfallit sina *Pseudotsuga menziesii*, snubblade han full som en alika hemåt mot timmerstugan för att sova ruset av sig. Med sitt nedsatta balanssinne var det inte konstigt att promenaden slutade i att Sylvester snubblade till. I fallet skar han sig på en av kristallerna på marken vilket resulterade i att blodet började forsa.

Han blev förskräckt och började springa hem. Med ett bandage lyckades han stoppa blödningen, vars sår inte var så djupt som han först trott. Med dödshotet ur världen kunde han med gott samvete däcka och sova i 14 före detta jordtimmar.

När han vaknade mindes han, till skillnad från andra ginkvällar, vad som hade hänt. Sylvester tog bort bandaget för att undersöka om såret var infekterat. Till sin förvåning såg han att såret var borta. Under bandaget fanns inget blod eller var. Bara intakt hud med en lättare rosa nyans.

Återigen började han grubbla och ifrågasätta vad han upplevt. Hur kunde det omöjliga vara möjligt? Så mindes han sin gamla faster Hulda. Hon var en stark kvinna med en stark övertygelse om kristallers helande krafter. Hon trodde också på spöken, vättar och näcken vilket gav henne ryktet att inte ha alla tomtar på loftet. Ett eventuellt familjedrag. Men kanske låg det något i kristallteorin tänkte Sylvester.

Alla, inklusive unge Sylvester själv, hade avfärdat henne som sinnesförvirrad, men när Sylvester, nu till åren och härjad av en elakartad baksmälla, tänkte efter så lät idén inte så befängd. Kanske kan kristaller vara helande? Och kanske kan de hela skadade frön?

När tanken slagit rot fanns det inget som kunde stoppa honom. Han hade haft ett sår, nu var det läkt. Ergo, kristaller måste vara helande.

Arbetarna med de svällande musklerna fick komma tillbaka och pulverisera flera kristaller. Ett pulver som Sylvester sedan blandade ned i jorden i sina planteringar.

Tre dagar tog det innan Sylvesters teori, lånad av faster Hulda, visade sig stämma och en första grangrodd kunde skymtas. När han såg den gröna plantan föll han ned på knä och vattnade den med salta glädjetårar. Innerst inne hade han börjat tvivla, och befrielsen att all hans möda inte varit i onödan fick honom att släppa lös känslorna.

När tårarna fuktade jorden, började den plötsligt att röra sig. Först såg inte Sylvester vad som hände med sin grumlade syn, men när tårarna sinade såg han vad som orsakat jordens rörelse.

Det var en fruktkropp till en flugsvamp som forcerade jordens övre lager och blottade sig inför Sylvester. Det var chockerande hur snabbt den växte och under två timmar satt Sylvester som mesmeriserad och såg hur fruktkroppen växte och hur hatten spände ut sig mot världen.

Med hela fruktkroppen synlig märkte Sylvester att den var annorlunda. Storlek, form och fenotypiska drag verkade stämma, men på sina ställen dök rosa fläckar upp som var marmorerat in i svampens naturliga form. Fläckarna var strukturellt fastare och blänkte i solens strålar likt omgivningens kristaller.

Han reste sig när knäna började värka, tittade en till gång på granplantan, och gick sedan in till sig. Den glädje han förr känt var nu utbytt mot förvirring. Hur kunde han förklara det han sett? Efter mycket grubbel och gin kom han fram till den mest logiska teorin. Att kristallerna snabbade på svampens och granens biologi och att det nog hörde till dess helande krafter. Alltså inget att bli orolig eller bekymrad över. Han bestämde sig för att inte skåda en gåvohäst i munnen utan somnade glad över att ha sett sin första gran på snart åtta månader.

Nästa gång han såg granen var den i höjd med hans vad och små barr kunde skönjas. Precis som svampen var granen en chimär, med vissa delar av traditionell gran och vissa delar kristallin gran. Gröna små tunna barr invid ceriserosa och rigida barr i en rosagrön röra. Men granen verkade inte berörd av sin onaturlighet utan växte på i rekordfart.

Snart var granplantan inte ensam utan de andra planteringarna började också visa upp nytt liv. Två lärkar, fyra tallar och en douglasgran dök upp inte långt efter den första granen som även den fick två till artfränder.

Snabbt blev de makalösa händelserna normaliserade i Sylvesters ögon och han slutade förvånas när träden växte i rekordfart och svampar, lavar och mossor dök upp utan att tillsynes försvinna och förmultna. Alla växter med samma blandning av organiskt och oorganiskt material.

Inom några år hade Sylvesters dröm blivit sann och hans Habitat hade blivit till ett paradiset. Till ett nirvana av barr och kristall.

Sylvesters lycka var genuin och stark och var så även dagen han dog. Trädets rotsystem, likt själva träden, hade expanderat avsevärt och under ett ödesdigert ögonblick fastnade Sylvester med foten. Han

parerade i fallet så att han inte skulle snava på en liten granplanta, men hamnade dessvärre då på en andra generationens kotte, vilket ledde till att han ändå föll och att hans tinning istället genomborrades utav en kristall.

Ingen hade besökt honom på flera år så hans kropp skulle komma att ligga orörd i jorden. Under sin första gran. Ett öde han själv skulle ha velat.

* * *

När May-Beth, nu 80 år, fick reda på att hon fått cancer, så beslöt hon sig för att ta farväl av sin kusin. Han var speciell och inge vidare umgänge men ett farväl tyckte hon ändå att han vara förtjänt av. Han var ändå familj och var tacken till att hon befann sig på Vidar.

Kolonin hade blomstrat under de sex år som passerat sedan de landstigit. Ingen saknade jorden utan såg Vidar som sitt hem med själ och hjärta. Så även May-Beth som inte hade några bryderier att bli begravd på en annan värld än jorden.

Innan dess tog hon sig mödosamt till Sylvesters Habitat. Anledningen till att hon inte besökt sin kusin var inte bara hans udda manér utan också att ingen stig hade plöjts fram. Vägen var förrädisk för svaga ben. Ändock kämpade hon på och nådde välbehållen slussen intill Sylvesters Habitat.

En chock av den starkaste karaktär drabbade henne när hon gick in i habitatet och såg Sylvesters lilla sidoprojekt. Framför henne utbredde sig ett landskap med kristall och gran. Granarna, liksom de andra träden, hade brett ut sig även utanför planteringarna och deras kristallina mosaik var än mer tydlig när de var i fullvuxen storlek. En kavalkad av grönt och rosa fick May-Beths ben att vika sig och med stor möda rätade hon på sig innan hennes ända träffades en utstickande kristall.

När chocken lagt sig, eller i alla fall den explosiva första chocken, började hon gå runt för att inspektera träden närmare. På marken låg kottar vars kottfjäll var både förvedade och kristalliserade. Under granarna fanns svampar och fräkenväxter som även de var hybrider av två världar.

Till sin stora glädje såg hon också sin kusins ryggtavla under en av granarna. Med långsamma steg gick hon mot sin kusin. Hon visste inte om hon skulle berömma eller skälla ut honom men hon blev ändå glad av att se att han var välbehållen.

De tankarna försvann i samma sekund som hon såg in i sin kusins ansikte. Likt ett horn stack en alnslång rosa kristall ut ur hans panna. Fler kristaller kunde skönjas från hans kropp. Likt ett färgglatt eksem. Därpå såg May-Beth att Sylvesters ena iris, som förr varit blågrön, nu var i kristallens rosa spektrum.

Hon tog ett steg tillbaka men Sylvester stod kvar och log mot sin kusin.

”Kusin, va roligt att du ville besöka oss.”

May-Beth fick först inte fram något att säga i skräcken och förvåningen. De två stod i stället tysta och stirrade på varandra. May-Beth med gapande mun och Sylvester med ett rofyllt leende. Tillslut samlade hon sig tillräckligt för att yttra några svaga ord.

”Vad har hänt med dig?”

”Jag dog May-Beth. Sen blev jag helad.”

”Dog du? Vad yrar du om?”

”Jag dog men kristallerna helade mig. De gav mig nytt liv som en av dem. En mutualistisk koppling, som begreppet mykorrhiza, där en svamp och en trädrot hjälper varandra.”

”Jag tror inte... Jag måste gå.”

”De kan rädda dig också. Om du inte vill dö.”

”Alla kommer vi att dö.”

”Du före andra är jag rädd. Du har ju lungcancer.”

”Hur visste...”

”Jag blev inte bara återupplivad förstår du, jag hör också röster. Är det inte mirakulöst så vet jag inte vad.”

”Man har alltid sagt mig att du inte står rätt till i huvudet men jag har alltid tagit dig i försvar Sylvester. Men att kristaller har fört dig från dödsriket och att de pratar med dig, det kan jag inte försvara.”

”Du är rädd. Men frukta inte May-Beth. Kristallerna kan hela dig. Tänk på vad faster alltid sagt.”

”Jag kan inte...” May-Beth började gå bort från sin vanställda kusin. Oroligt tittade hon bakåt för att se om han förföljde henne. Vilket han inte gjorde. I stället vinkade han henne glatt adjö.

May-Beth nådde sitt hem oskadd. Fysiskt i alla fall, men i huvudet rådde det kaos. Något som var ovant för den strukturerade damen. Onekligen såg Sylvester ut att ha dött, men också var han högst levande. Att det var hennes kusin som pratat, de betvivlade hon inte. Hon hade svårt att greppa vad som sagts och trots att hon försökt förneka det som hon sett, så hade Sylvester sått ett frö inom henne. Ett frö om räddning.

Tumören i lungorna växte medan veckorna gick. Hon kunde känna sitt liv rinna undan. Och även om hon sagt sig redo för döden, så var det inte hela sanningen.

Därför var det med de mödosammaste av steg som hon gick tillbaka till Sylvesters Habitat. Trädhybriderna hade förökats sig och ett av träden hade börjat trycka mot habitatets tak så att sprickor började synas i kupolen.

Sylvester satt under samma träd som sist. Skrattandes som om han var inbegripen i ett underhållande samtal. Han log mot sin kusin när hon kom fastän inget i hennes anlete var något att skratta åt.

”Har du kommit för att lämna dig?”

”Jag vet inte men jag måste veta. Hur känns det? Kristallerna.”

”Som vanligt. Fast inte lika tyst.”

”Är du fortfarande du?”

”Fast bättre. Se på granen här bredvid. Lika delar gran och kristall. Snart kommer den bryta sönder kupolen. Men det gör inget. Den biologiska delen skyddas av den kristallina. Alla mina skönheter kommer att kunna sprida sig och överleva till dess att de skapat en atmosfär livskraftig för dess biologiska halva. De klarar sig med mindre vatten och näring. De är de bästa av två världar.”

”Jag vill tro dig.”

Sylvester tog fram något ur sin ficka. Pulveriserad kristall.

”Andas in.” Han nickade mot sin hand.

Som ett bevis på May-Beths desperation gjorde hon som sin kusin sa. Med en gång försvann smärtan och tyngden från lungorna. Hon kunde nästan känna tumören krympa. Hur kristallerna helade henne inifrån. Mer behövde hon inte för att lita på sin kusin och hans teorier.

”Det minskade tumören i lungorna men jag är rädd att de också har spridit sig kusin. Du kommer fortfarande att dö, men kristallerna har gett dig några extra månader.”

”Hur kan jag bli räddad. Som du?”

”Du måste ju dö så klart.”

* * *

Det skulle komma att ta 150 år innan ett annat rymdskepp forcerade sig fram till Vidar. Några invånare från Terra-två hade upptäckt radiovågor från planeten och beviset på liv i universum gjorde att man reste dit på momangen. Ingen hade trott sig finna liv på Vidar eftersom Terra-tvås förfäder alla varit övertygade om Podsols blivande misslyckande. Men när beviset framträdde framför dem, gjorde några rymdfarare i ordning sitt skepp och reste på ett diplomatiskt uppdrag. Ändå trodde de flesta innerst inne att allt var en felkalkylering och endast benknotor skulle finnas.

Men liv var precis vad de skulle komma att finna. Hela planeten var täckt av det. Träd, buskar, svampar. En urskog som gick i grönt och cerise. På sina ställen var skogen så tät att de inte kunde passera genom den. Till råga på allt så var atmosfären andningsbar. Delegationen från Terra-två var hänförd.

Med mycket möda pressade man sig igenom urskogen för att finna den koloni varifrån radiovågorna emitterades. Kolonin verkade vara i fullt bruk och alla lampor lös och signalerade att någon faktiskt var hemma.

Delegationen knackade på och väntade ivrigt inför den första kontakten.

Slussarna öppnades och framför dem stod en kvinna. Hon log, inte alls förvånad att främmande rymdvarelser stod och knackade på. Terra-tvås delegater var lika förvånade de. Podsol med dess excentriske finansiär hade alltså lyckats.

De blev inbjudna med de varmaste av fraser. Väl inne mötte de fler invånare. En välkomstfest anordnades snabbt där ginen flödade fritt. Stämningen var euforisk. Med teknikens utveckling på Terra-två skulle rymdturism bli en möjlighet. Vidarborna skulle kunna besöka Terra-två och vice versa. Avtal skrevs och kramar utbyttes innan Terra-två delegationen behövde resa hem.

Deras rapport var genomgående positiv och diplomatiska vägar öppnades.

Det enda avvikande som delegationen hade att meddela var vidarbornas ögon. De med irisarna som glimrade i cerise. Några menade också att deras hud tycktes blänka i solen. Man avskrev de hela som oviktigt. En konsekvens att överleva på planeten.

Man började arbetet att välkomna de nya människorna in i den mänskliga federationen. Ett år efter den första kontakten, skulle de första rosaögda stiga iland som gäster på Terra-två. Med sig hade de gåvor från sin planet. Gåvor i form av rosabruna kottar i kristall och trä som ägde ett stort religiöst värde för dem. Terra-tvåorna uppmanades, nästan påtvingades, att sätta dem i jord. Man sa att de besatt helande krafter.

Drakjägarna

Jenny Lundin

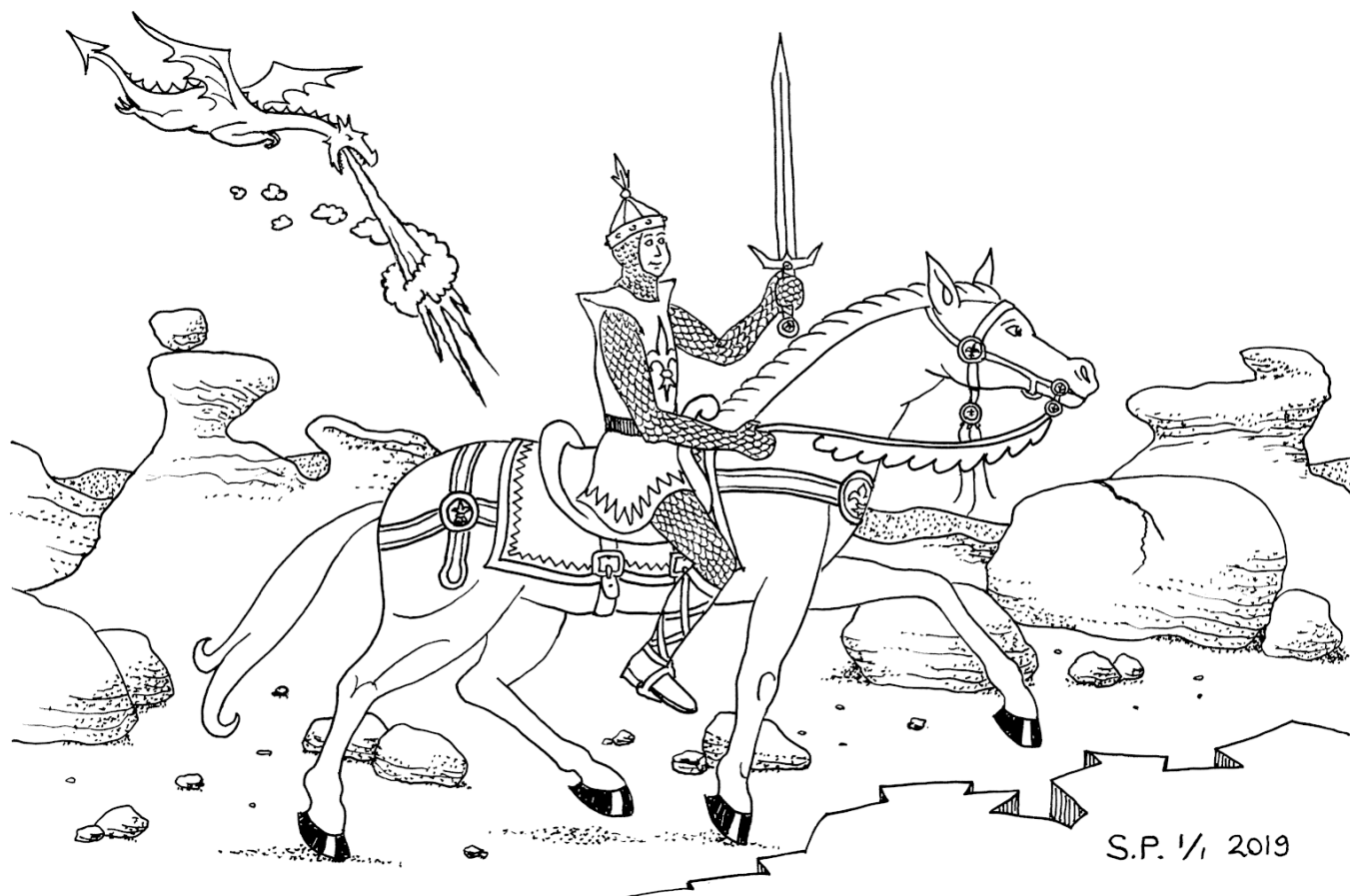

Illustration: Sandra Petojevic

Det är aldrig någon som färdas i de här trakterna. Allt är ödemark. Stenar, mossa. Ånga som väller ur sprickor. Det är fuktigt och kvavt och mycket grönt. Mossor och lavar till förbannelse. Inget annat kan leva här. Inte ett träd växer här. Det var tre dagar sedan vi såg ett hus, och det var övergivet. Taket hade rasat in, de här klargröna växterna hade krupit upp längs väggen, spridit sig över taket. Emlin rensade ur skorstenen och lyckades tända en eld. Vi eldade upp möblerna och torkade våra kläder.

”Det finns ingen här, hur ska vi överleva?” klagade jag.

”Jag har mat med”, sa Emlin. ”Tar den slut äter vi upp hästen.”

”Vad ska hästen äta?” frågade jag.

”Tyst nu, flicka.”

”Hur ska vi hitta draken?” fortsatte jag.

”Den hittar oss.”

”Det låter inte som en bra plan.”

* * *

Vi går över spruckna, vassa stenar. Mina skor har börjat gå sönder, men jag klagar inte. Det tjänar inget till. Allt jag kan göra är att följa Emlin, trots att jag anar hur det här ska sluta. Jag borde ha lämnat honom i den sista byn. Om jag bara hade förstått att det var den sista.

Emlin ber mycket. Jag sitter ett stycke ifrån och ser på honom. Han är vacker när han pratar med sin gud. Han ser allvarlig och lugn ut. Jag önskar att han såg ut så när han ser på mig.

Vi har rest tillsammans i veckor och han har ännu inte kommit nära mig om natten. Jag undrar över det, vad det kan bero på. Jag har kommit fram till att det antagligen har med hans gud att göra. Nätterna är kalla och jag hade tyckt om att känna hans kropp mot mig. Känna värmen leta sig genom tygerna och göra min egen kropp lite mindre stel, lite mindre ensam. Hemma sover jag alltid med Ara och Rakel. Jag saknar deras snusningar, deras sparkande fötter, deras hår som kittlar ansiktet, värmen från kropparna som gör att jag kastar av mig filten.

”Vad pratar du och din gud om?” frågar jag.

”Jag ber om förlåtelse. Om ett rent hjärta, och om mod”, svarar han.

”Vad har du att be om förlåtelse för?”

Det är en fråga han inte svarar på, och jag framhärdar inte.

”Varför ska du döda draken?” frågar jag i stället, och det får honom att sträcka på sig, och han tittar upp i himlen när han svarar:

”Den har dödat många och plågat ännu fler. Den skapar ödeläggelse och kaos.”

Jag frågar inget mer.

* * *

På natten låter det som Emlin gråter, och jag kryper bort till honom för att trösta, lägger min hand på honom, stryker hans arm. Han ligger vänd bort från mig, det är mörkt, hästen sover, någonstans porlar vatten. Han snyftar. Han tar min hand och håller i den, håller den stilla. Han är varm, trots natten. Jag rör mig inte. Det blir obekvämt. Ett smådjur piper och jag tänker att det finns liv här, även om vi inte ser det finns det; ripor och gnagare och fisk i bäckarna, och det betyder att vi kanske klarar oss.

Sedan släpper han min hand och föser bort mig.

”Sov”, mumlar han.

Jag lägger mig på rygg och ser upp mot stjärnorna. De är många här. De skapar virvlar och spiraler på himlen, stråk av ljus. Ljus som inte ger värme. De är vackra och kalla.

Jag längtar efter Rakels heta sömnandetag mot min hals.

* * *

Världen är stor och vidsträckt runt oss, himlen full av moln som drar fram. De kastar skuggor på marken och bergen och gör att landskapet runt oss hela tiden formas om. Det som syntes för ett ögonblick sedan är plötsligt borta, annorlunda. Världen är stor och vidsträckt, ändå är det som om allt krymper. Här finns bara vinden, hästen, Emlin och jag.

Till och med tankarna lägger sig till ro och slumrar.

* * *

Dagar senare hittar vi en het källa och badar i den. Vi har nästan helt slutat prata. Vattnet smakar salt och luktar så det sticker i näsan, men kroppen kan sträcka ut sig, bli mjuk och yrseln från den ständiga vinden avtar. Vi stannar länge där, tills det är för mörkt för att fortsätta.

Den natten pratar vi.

”Vissa saker är större än livet”, säger Emlin.

”Jag vet”, säger jag, utan att vara säker på att jag verkligen gör det.

”Ibland ändras ens avsikter under resans gång”, säger han.

”Ber du fortfarande?” frågar jag.

”Jag har aldrig slutat be.”

Det får mig att skälva.

”Berätta om draken.”

”Draken är mycket gammal och mycket ond. Ingen som möter den kommer undan. Den dödar marken. Allt du ser runt omkring dig är drakens verk.”

”Man vet inte ens om det är höst eller vår här”, säger jag.

”Det är draken som gör det.”

”Där jag kommer från finns det fruktträd, och bäckar med rent vatten, och sädesfält och sluttningar fulla med boskap. Klingandet från koskällor som hörs i alla dalgångar. Nybakt bröd med smör som smälter. Jag är hungrig.”

”Det var jag som fick dig att lämna allt det.”

”Du tog mig.”

”Du behövs här. Du är viktig. Det sägs att en jungfru ska befria världen från draken.”

Jag säger ingenting. Jag har också hört sagor.

* * *

Sedan tar maten slut. Vi fortsätter.

* * *

Till slut börjar vi se spåren av draken. Inte bara de öde landen, utan draken själv. Kadaver på marken. Det stinker. Flugor svärmar upp när vi närmar oss.

”Vi är nära nu”, säger Emlin.

”Vad har du för plan?” frågar jag.

”Du ska hjälpa mig. Draken lockas av oskyldigt blod.”

Jag har ingenstans att ta vägen.

* * *

Och i skymningen ser vi den, hur den flyger i himlen, en utsträckt varelse, mörk mot kvällsljuset. Med vingar, ben och svans och en påminnelse om döden.

Jag har aldrig sett något liknande.

* * *

Den natten sover vi inget. Emlin ber med ryggen mot mig. Jag tänker på Ara och Rakel. De små. Jag lämnade dem när det var natt. Nu önskar jag att jag ändå tagit chansen att säga något. Låta dem veta att jag älskar dem. Att jag alltid tänker på dem.

* * *

I tidigt gryningsljus binder Emlin fast mig vid en sten. Fäster påsar på min kropp.

”Jag har tänkt på det här i många år”, säger han utan att se på mig. ”Draken blir försvagad av giftet” – han håller upp en av påsarna – ”och jag kan besegra den.”

”Ta hästen i stället. Snälla Emlin, ta hästen”, säger jag.

”Förlåt”, säger han. ”Jag behöver dig. Ditt oskuldsfulla hjärta. Din orörda kropp. Det är för något större än både dig och mig.”

Och jag förstår något som bara krafsat i utkanten av mina tankar förut. Men det är för sent. Jag kan inte komma loss, och jag ser redan en prick som stiger på himlen.

* * *

Emlin sätter sig på hästen och rider iväg.

”Vänta!” ropar jag, men han hör mig inte eller struntar i mig.

Han stiger av och tar skydd bakom en klippa. Han borde vara inom hörhåll.

Pricken på himlen blir större. Nu går det att urskilja drakens form.

Draken närmar sig. Det går fort. Fort som en pil genom luften. Jag ser den senaste tiden inom mig. Emlin som ber. Emlin som inte rör mig. Natt efter natt, utan att komma nära.

”Jag är inte orörd.”

Jag tänker skrika, men det blir bara en viskning.

* * *

Draken landar där borta hos honom.

Jag är inte orörd, men det verkar som om Emlin är det. Emlin med sin gud, sina böner och sitt oskyldiga hjärta.

Bokrecensioner

Avgrund

av Jeff VanderMeer

Jeff VanderMeers *Avgrund* som 2014 fick Nebulapriset för bästa roman och nyligen har filmatiserats med Natalie Portman och Oscar Isaacs i huvudrollerna gavs ut på svenska under 2018 av förlaget Fria Ligan.

Det är uppfriskande att den här märkliga och ganska korta romanen får svensk språkdiräkt, och jag hoppas att den finner en stor publik för det är alltid trevligt när så kallad "weird fiction" smyger sig in i svenska boklådor.

Jag kände själv inte till särskilt mycket om boken när jag satte mig med den – har inte ens sett filmen – och får säga att det onekligen är en intressant och välskrivna bok. Förlaget kallar den själva för en eko-thriller, och det går naturligtvis att göra många tolkningar om miljöförstöringar och om myndigheter som försöker mörka skeenden samtidigt som de vill ha mer kunskap. Men det går också att läsa boken rakt upp och ner för vad den är – även om det inte nödvändigtvis gör dig klokare på vad du faktiskt har läst.

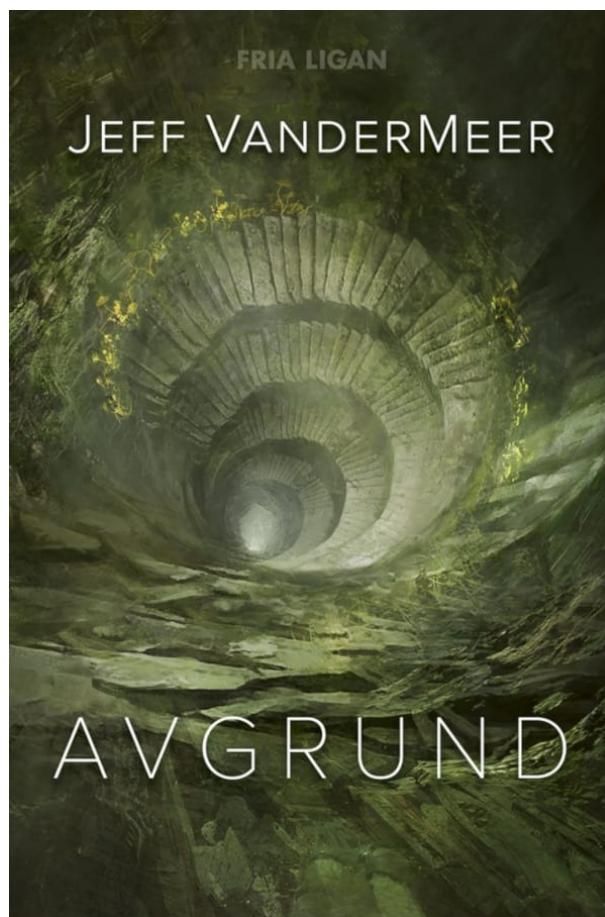
Handlingen är till synes enkel: vi får följa en expedition, den elfte i ordningen, som ger sig in i Område X. Vi förstår ganska snart att det är något mycket märkligt med det här området, och det märkliga förstärks också av relationerna inom expeditionen – som bara består av kvinnor och där inte någon namnges.

Det som händer beskrivs väldigt sakligt, nästan lite torrt, och detta är naturligtvis ett genidrag eftersom det dels skapar en sorts trovärdighet som får dig att acceptera alla märkligheter, men också för att vissa saker blir ännu obehagligare genom hur de beskrivs.

Avgrund ger inte svar på alla frågor som den ställer, vilket troligen beror på att det är första delen i en trilogi. Men den känns ändå avslutad, och även om jag är nyfiken på många saker så finns det ändå en viss charm med att inte förstå allting. Ibland ska det oförklarliga få fortsätta att vara oförklarligt.

Men med det sagt så kommer jag säkerligen att läsa de uppföljande delarna, särskilt om de också ges ut på svenska. För på det stora hela är det en riktigt bra bok, och det är inte alls konstigt att den har både blivit så uppmärksammad och fått ett så fint pris som Nebulan.

- Patrik Centerwall

[Avgrund](#)

Cthulhu vaknar

av HP Lovecraft och François Baranger

Något jag uppskattar med HP Lovecrafts författarskap är att han är daterad. Både vad gäller uttryckssätt och attityd så är det något som verkligen osar tidigt 1900-tal på ett sätt som är otroligt svårt att efterhärma av en modern författare. Det här gör att jag ganska lätt kommer in i berättelsen, även om Lovecrafts prosa inte alltid är så lättillgänglig, och det sätter verkligen stämningen.

Det är också, i alla fall enligt mig, ett mycket bättre sätt att närma sig Lovecrafts värld än att irritera sig på vissa tämligen otidsenliga attityder som förekommer i hans berättelser.

Att du, när du läser Lovecraft, så omedelbart får en doft av en gammal värld tror jag dessutom är något som bidrar till att han fortfarande fascinerar och trollbinder – och inte minst inspirerar. Det är många författare som på olika sätt fortsätter att utforska Lovecrafts kosmiska fasa, och naturligtvis har andra kreatörer också låtit sig inspireras av hans verk. En av dessa är den franske konstnären François Baranger, som nu är aktuell eftersom en illustrerad utgåva av Lovecrafts kanske mest kända verk *Cthulhu vaknar* nyligen har getts ut på svenska av Fria Ligan. Översättningen av Arthur Isfelt är densamma som har publicerats i de senaste svenska Lovecraftantologierna, men olyckligtvis har de missat att ta med undertiteln *Funnet bland framlidne Francis Wayland Thurstons papper i Boston* som har en viss betydelse för historien.

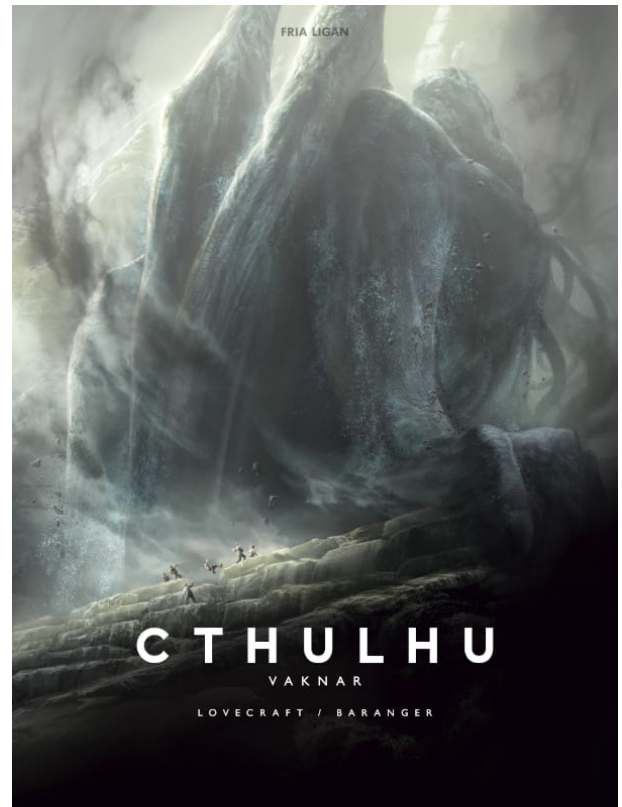
Att novellen i fråga är bland Lovecrafts mest kända beror troligen delvis på att originaltitel *The Call of Cthulhu* lånade ut sitt namn till det klassiska rollspel som introducerade Lovecrafts värld för många av oss, men också för att det är en av Lovecrafts bättre historier.

Det är en elegant uppbyggd historia där den ena pusselbiten efter den andra läggs av historiens berättare. Lovecrafts lätt docerande stil passar väldigt bra och då fasan stegras accepterar vi som läsare utan omsvep historiens höjdpunkt i form av återberättandet av den norske sjömannen Johansens mardrömsresa.

Novellen finns med i flertalet svenska utgåvor av Lovecrafts historier, så det som verkligen gör den här boken så intressant är illustrationerna. För det här är mer än en illustrerad novell som har getts ut, det är en konstbok där bild är lika viktig som text.

Jag kan tycka att det är lite synd att boken är tryckt på glansigt papper, eftersom reflektioner från närmsta ljuskälla lätt reflekteras vilket inte gör det helt optimalt att läsa boken sent om kvällen med endast enstaka lampor tända. För det är ju så man egentligen vill uppleva *Cthulhu vaknar*!

Men det råder är ingen tvivel om att Baranger är en ytterst skicklig konstnär och han lyckas onekligen med den svåra konsten att gestalta Lovecrafts mardrömsvarer. Han är både tydlig och subtil och fångar mardrömmen, fasan, även i bilderna som inte föreställer annat än historiens berättare i olika situationer. För det finns något dovt och hotfullt även i dessa bilder, som kommer fram genom ljuset och

[Cthulhu Vaknar](#)

stämningen och som också förstärks av texten. Några av bilderna skapar dessutom väldigt djupa associationer från när jag som mest spelade rollspelet *Call of Cthulhu*, så djupa att jag nästan hör ljudet av tärningar som rullar i bakgrunden.

Mina favoritbilder är från staden, förlåt ”mardrömsnekropolen” R’lyeh. Det är rena mästerverk och jag tror sällan jag har sett någon illustratör som så levande har fångat och gestaltat en fiktiv plats. Det är naturligtvis en extra stor bedrift med tanke på att R’lyeh inte direkt är den lättaste stad att måla av, inte minst som Lovecraft väldigt vagt beskriver att vinklar i staden helt enkelt är ”fel”. François Baranger lyfter dock fram andra saker i målningarna, som en känsla av att staden är uråldrig och gigantisk.

Illustrationerna till episoden med kommissarie Legrasses räd mot kultister utanför New Orleans är också värda att lyftas fram lite extra – de är otroligt stämningsfulla med en fantastisk ljussättning och återger så bra berättelsen att man närmast kan följa den endast genom bilderna.

Baranger lyckas också fånga verkets egentliga huvudperson på bild – den fasansfulle Cthulhu själv, som i hans gestaltning verkligen är så mardrömslik som Lovecraft vill att han ska vara. För det är ju något alla skräckfantaster vet – att om för mycket visas så faller det lätt och blir inte alls lika skräckinjagande. Detta gäller ju inte minst många skräckfilmer där stämningen byggs upp inför ett monster som var mycket hemskare i vår egen fantasi än innan det visas upp på duken. Men Barangers Cthulhu klarar sig och är fasansfull i såväl bild som text.

Att Fria Ligan har gett ut Cthulhu vaknar är helt enkelt en stor kulturgärning; den klassiska novellen är väl värd att läsa flera gånger och det går alldeles utmärkt att återkomma till illustrationerna gång efter annan.

Min enda invändning är egentligen att Fria Ligan känner sig nödgade i ett efterord att påpeka att de inte delar Lovecrafts värderingar. Det borde vara en självklarhet att ett bokförlag som ger ut fantastik inte innehar unkna åsikter, men vi kanske inte kan klandra Fria Ligan för att vi har fått ett diskussionsklimat där det är nödvändigt att understryka vad man inte tycker.

- Patrik Centerwall

Mantor

av Karolina Bjällerstedt Mickos

Det finns ju som bekant flera olika sorters fantasy-litteratur. Först och främst har vi den mest kända varianten, den som man oftast tänker på när vi pratar om fantasy: litteratur som utspelar sig i en sekundärvärld med element som inte finns i vår värld, till exempel drakar, magi och alver som kan leva hur länge som helst.

Sedan har vi ju också historier som till synes utspelar sig i vår egen verklighet, men där det förekommer saker som bryter mot naturlagarna så som vi känner dem – kanske förekomsten av magi och trollkarlsskolor eller varelser som lever sida vid sida med oss men som de flesta av oss inte känner till.

Utöver detta har vi också litteratur som utspelar sig i en sekundärvärld, men där det inte förekommer övernaturligheter, där vi hittar samma djur som i vår egen värld men inga främmande varelser och där naturlagarna ser ut att följa samma principer som i vår egen.

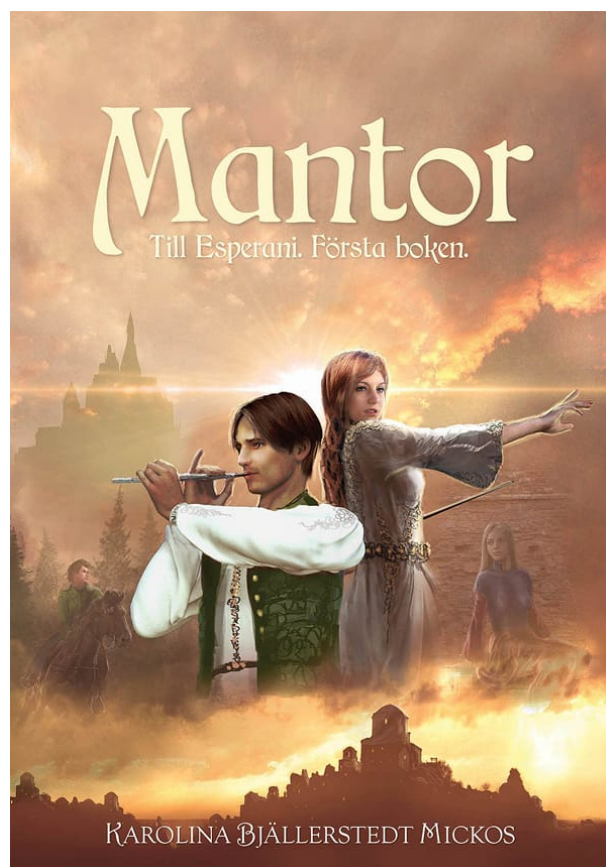
Frågan som uppstår och då och då diskuteras är hur viktiga de övernaturliga inslagen är i definitionen av fantasy och om huruvida de här böckerna verkligen ska ingå i begreppet. Jag vill hävda att de gör det. För även i en sekundärvärld utan magi med en helt annan historia, andra länder, andra myter och andra traditioner än våra egna så skapar författaren ett av de nödvändigaste elementen för fantasy: den andra världens frihet och möjligheter. Frihet att hitta på vad som helst, möjligheter att utforska en värld som inte finns (annat än hos författaren och läsaren), frihet att ställa frågor om mänskligheten i ett annat ljus.

Karolina Bjällerstedt Mickos *Mantor* tillhör den sortens fantasy, och trots avsaknaden av inslag som magi och alver så går det helt enkelt inte att läsa den som något annat än – just det – fantasy. Nu ska det dock sägas att eftersom *Mantor* är första delen av tre böcker så kan vi inte utesluta att magi kommer att introduceras länge fram, men som världen är konstruerad fungerar den alldeles utmärkt utan. För i sin sekundärvärld tar Karolina Bjällerstedt Mickos verkligen med oss till en annan verklighet, med andra förutsättningar än i vår egen.

I romanen får vi följa den unge fattige adelsmannen Mantor som tvingas fly när han får reda på att han ska bli inkallad för att kämpa i ett långvarigt krig. Han byter identitet och hamnar i den djupt religiösa staden Pyros, där han får anställning som flöjtspelare på en teater.

Att offra till Pyros alla gudar är väldigt viktigt för stadens invånare, och de flesta teaterstycken handlar om olika religiösa myter. Mantor dras ofrivilligt in i intrigerna i teatern där han börjar jobba, och förstår inte riktigt kyrkans makt över människorna.

Det är en rik och fascinerande värld som Bjällerstedt Mickos har skapat. Pyros gudar är fascinerande, livet på teatern är spännande och medryckande och själva staden är en utmärkt skådeplats för historien. Vi bjuds på ett rikt och intressant persongalleri, människor som är komplicerade, gör felaktiga val och döljer hemligheter för varandra.

[Mantor](#)

Kritiken mot religion och giriga kyrkor är inte alltid så subtil, men den fungerar och genom att det är en främmande värld och en främmande kultur så fungerar den också som en kommentar till vår egen verklighets syn på religion och trosföreställningar.

Dessutom presenteras allt detta med en fin prosa, Bjällerstedt Mickos skriver riktigt bra och har en tydlig röst som övertygar, och som också känns typisk för fantasylitteratur.

Värt att notera är förresten att *Mantor* för första gången gavs ut 1998, och att det här rör sig om en omarbetad nyutgåva, och det är helt enkelt en stor kulturgärning att Fafners förlag ser till att denna lilla pärla till bok åter finns tillgänglig och kan nå nya läsare. För det förtjänar den!

- Patrik Centerwall

Diverse nyheter

Kommande kongresser

Livet är – hör och häpna – mer än noveller. Det finns ju också science fiction-kongresser att bevista. Vet du inte vilken kan vi kanske hjälpa dig genom att rekommendera några tillställningar du kan besöka.

Ö-kon

Ö-kon är en liten sf-kongress som hålls på Östberga kulturhus. Östberga ska man enligt såväl rykten som säkra källor hitta söder om Stockholm. Den äger rum 9 – 10 mars. Hedersgäster är författarna Frances Hardinge och Anna Jakobsson Lund.

Mer info finns här: [Ö-kon](#)

CosCon

Föreningen Club Cosmos – som är galaktisk gudmor till Brev från Cosmos – fyller 65 år och detta uppmärksammas med en liten jubileumskongress den 6 – 7 april. Kongressen hålls i Göteborg, på Dicksonska Folkbiblioteket, även känt som Allégården, där Club Cosmos en gång i tiden fick sin början. Hedersgäster är Club Cosmos grundare Gabriel Setterborg och författaren Pål Eggert.

Mer info hittar du här: [CosCon](#)

Replicon

Årets Swecon, det vill säga den stora nationella sf-kongressen, kommer i år för första gången att hållas i Västerås (inte att förväxla med Westeros) och äger rum den 14 – 16 juni. Hedersgäster är författarparet och rollspelinsikonerna Gunilla Jonsson och Michael Petersén samt författarna Charlie Jane Anders och Annalee Newitz.

Här kan du läsa mer om kongressen: [Replicon 2019](#)

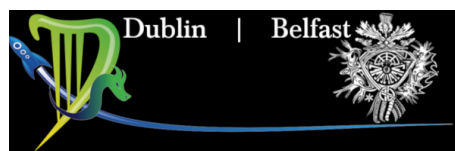
Worldcon och Eurocon

För den som inte nöjer sig med inhemska kongresser utan vill resa ut i stora världen så är det så påpassligt att Worldcon i år äger rum den 15 – 19 augusti i Dublin och Eurocon den 22 – 25 augusti i Belfast. Låt oss bara hoppas att det ska gå bra att resa mellan Irland och Nordirland efter Brexit för den som önskar besöka båda kongresserna. George R.R. Martin – känd bland annat för böckerna om Westeros (inte att förväxla med Västerås) är hedersgäst på Eurocon i alla fall.

Mer information står att finna här:

[Worldcon 2019 i Dublin](#)

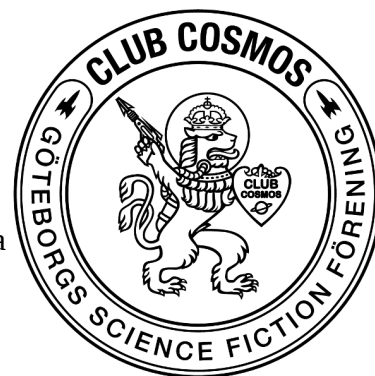
[Titancon, Eurocon 2019 i Belfast](#)

Västsvenska föreningar för science fiction och fantasy

Club Cosmos – Göteborgs litterära science fiction-förening

Club Cosmos, grundad 1954, är Sveriges äldsta aktiva science fiction-förening. Klubben har ett sextiotal medlemmar och även om föreningen främst är inriktad mot litterär science fiction så diskuteras allt från film till radio och musik. Club Cosmos träffas den andra tisdagen i varje månad på puben The Rover i Göteborg. Förutom pubträffar ordnar föreningen bland annat picknicker i Slottsskogen, biobesök på science fiction-filmer och olika kongresser. På kongresserna hålls seminarier, föredrag, hedersgästtal, middag och auktioner. Club Cosmos är en förening för dem med ett brett intresse för science fiction och klubben är dessutom stolt sponsor till föreliggande novelltidskrift.

Web: <http://clubcosmos.net>

E-Post: info@clubcosmos.net

Mithlond – Göteborgs Tolkiensällskap

Mithlond är en förening för alla som är intresserade av J.R.R. Tolkiens magiska värld. Föreningen grundades 1981 och har idag ett sjuttioital medlemmar. Det är en litterär vänskapsförening som samlar personer av alla olika åldrar och övertygelser kring ett gemensamt intresse för fantasy och Tolkien. Medlemmarna gestaltar karaktärer från Tolkiens värld som de själva valt. Alver, hobbitar, dvärgar, människor (och en och annan mer ljusskygg varelse) träffas och har trevligt tillsammans. Några gånger per år arrangerar Mithlond större fester (med banketter, dans och ceremonier). Den mer vardagliga verksamheten sker till stor del i mindre gillan för bl.a. språk, böcker, historia, hantverk, spel, musik, dans, mat och dryck. Aktiviteterna involverar allt ifrån djupdykningar i Midgårds historia till hantverksträffar vidare till bara lättsamt umgänge över kakor och te.

Web: <http://mithlond.se>

E-Post: lots@mithlond.se

West Coast Trekkers – Förening som visar Star Trek på bioduk

West Coast Trekkers, WCT, grundades 1996. Fyra gånger om året arrangerar WCT Star Treffar då de visar Star Trek-avsnitt eller långfilmer på bioduk. De har också boktreffar, pubkvällar och föredrag. På treffarna har WCT utlottningar av priser och de har även olika tävlingar i form av Fan Art (skapa Star Trek-konst i valfritt material) och kostymtävling (hemmasydd uniform eller annan klädsel som inspirerats av Star Trek).

Web: <http://www.trekkers.se>

Kalendarium

Notera att medlemskap eller inträdesavgift kan krävas för vissa evenemang. För mer information, se respektive arrangörs hemsida. Ändringar kan förekomma närsomhelst.

Datum	Evenemang	Arrangör
Mars 2019		
5/3	Ölkväll	Mithlond
12/3	Pubkväll	Club Cosmos
27/3	Bokgille	Mithlond
April 2019		
2/4	Ölkväll	Mithlond
6/4	Jubileumskongress	Club Cosmos
7/4	Jubileumskongress	Club Cosmos
9/4	Pubkväll	Club Cosmos
24/4	Bokgille	Mithlond
Maj 2019		
7/5	Ölkväll	Mithlond
14/5	Pubkväll	Club Cosmos
29/5	Bokgille	Mithlond
Juni 2019		
4/6	Ölkväll	Mithlond
11/6	Pubkväll	Club Cosmos
26/6	Bokgille	Mithlond
Juli 2019		
2/7	Ölkväll	Mithlond
9/7	Pubkväll	Club Cosmos
31/7	Bokgille	Mithlond
Uppdaterad 2019-02-22		

Planerar ni ett evenemang? Skicka e-post till info@clubcosmos.net och berätta.

Adjöss och tack för fisken

I min ungdom, för många hundra år sedan, hörde jag att den som väntar på någonting gott väntar aldrig för länge. Nu skall jag väl inte skriva att jag finner talesättet helt övertygande, men jag vet att alla upphovsvarer bakom Brev från Cosmos hoppas att detta nummer ändå har smakat gott.

Som ni kanske kommer ihåg från inledaren så var novellerna från Club Cosmos novelltävling 2018 skrivna efter givna titlar, så för ert allmänna nöje kommer här en kort lista med exempel på noveller som troligtvis inte kommer att återfinnas i nästa nummer eftersom de aldrig skrevs.

- Schrödinger väntar på Godot
- Den spionerande apelsinen
- Grundämnemördaren del 20: "Kalkbrottet"
- Valnötscentrifugen
- Framtidsätarna
- Chrononauten som gick över till sommartid

Med det förklarar vi det här numret avslutat — nästa nummer kommer i framtiden som sig rimligtvis bör för en tidsskrift som denna.

-Peter Bengtsson